

k w a r t a l n i k]

Instytut
Boyma

[Bliski Wschód]

[Azja-NATO]

[Tajwan]

Kwartalnik Boyma – nr 4 (18)/2023

Wydawca:

Fundacja Instytut Studiów Azjatyckich i Globalnych im. Michała Boyma

[Instytut Boyma]

ul. Freta 11/5

00-227 Warszawa

NIP: 5252786652

REGON 383068j679

Redakcja:

Fundacja Instytut Studiów Azjatyckich i Globalnych im. Michała Boyma

[Instytut Boyma]

www.institutboyma.org

Redaktorzy prowadzący:

Patrycja Pendrakowska

Skład:

Andżelika Serwatka, Jakub Witzak

Autorzy:

Paweł Behrendt, Malik Dahlan, Uki Maroshek-Klarman, Jakub Witzak

Projekt okładki:

Beata Świerczyńska

Fotografia:

Fotografie z wolnego dostępu [pexels.com], [pixabay.com], prywatne zdjęcia

Koordinator:

Patrycja Pendrakowska

email: ppendrakowska@institutboyma.org

Wydanie elektroniczne: www.institutboyma.org

ISSN: 2657-9804

Spis treści

Bliski Wschód

- *On conflict in the Middle East: Malik Dahlan's Letter to President Isaac Herzog (English translation)*, Malik Dahlan5
- *On conflict in the Middle East: Malik Dahlan's Letter to President Isaac Herzog (English-Chinese translation)*, Malik Dahlan12
- *W sprawie konfliktu na Bliskim Wschodzie: List Malika Dahlana do Prezydenta Isaaca Herzoga (polskie tłumaczenie)*, Malik Dahlan24
- *A letter from the Adam Institute in Jerusalem (English translation)* Uki Maroshek-Klarman32
- *List z Instytutu Adama w Jerozolimie (polskie tłumaczenie)*, Uki Maroshek-Klarman39

Azja-NATO

- *An "Asian NATO": Chances and perspectives*, Paweł Behrendt ..47
- *Azjatyckie NATO: Szanse i perspektywy*, Paweł Behrendt58

Tajwan

- *Zagłosowali – znaczenie i skutki wyborów na Tajwanie 2024*, Jakub Witczak69

SŁOWO WSTĘPNE

Szanowni Państwo,

Oddawany do rąk Czytelniczek i Czytelników numer Kwartalnika poświęcony jest w znacznej mierze sytuacji na Bliskim Wschodzie. Wielokrotne podróże naszego zespołu do Azji umożliwiły nam rozwinięcie kontaktów międzynarodowych, które pozwalają nam na uwzględnienie nowych zagranicznych głosów w naszej rodzimej debacie. Zaprosiliśmy profesora Malika Dahlana i dr Uki Maroshek-Klarman do podzielenia się ich uwagami dotyczącymi obecnej trudnej sytuacji na Bliskim Wschodzie.

Mamy również przyjemność opublikować tekst członka Rady Instytutu Pawła Behrendta, który zadaje sobie pytanie: Czy chińska presja na sąsiadów, zwłaszcza Tajwan, może stworzyć azjatycki odpowiednik NATO? Serdecznie zapraszamy do lektury tej analizy!

Jednocześnie rozwijamy nasze kanały komunikacji z Państwem, w tym cotygodniowe wydanie Newslettera prowadzone przez naszego współpracownika Wiktora Nycza. Zapraszamy do zapisania się na nasze listy e-mail.

Przyjemnej lektury!

Zespół Instytutu Boyma

ON CONFLICT IN THE MIDDLE EAST: MALIK DAHLAN'S LETTER TO PRESIDENT ISAAC HERZOG

This letter has been included into our Voices From Asia series, as we consider it a significant addition to the ongoing discussion surrounding the ongoing conflict in the Middle East.

Malik Dahlan

This letter has been included into our Voices From Asia series, as we consider it a significant addition to the ongoing discussion surrounding the ongoing conflict in the Middle East. The content of the letter is mirrored in an article co-authored by Malik Dahlan with Professor Marc Weller, which was featured in the New Law Journal on October 27, 2023, pp. 6-8.

mip'nei tikkun ha-olam, President Herzog

Isaac Herzog

President of Israel

Dear Mr. Herzog,

16th October 2023

War may well be another means of politics, as Carl von Clausewitz famously found. But like Machiavelli, who had similar thoughts, Clausewitz is not an appealing character in the history of political philosophy. His views on the primacy of the national interest over ethics have remained as controversial as they were when he first set pen to paper. Indeed, some may regard the denial of war as an option of policy as enshrined in the Charter of the United Nations as the principal achievement of civilization since that time.

Of course, a defensive war remains legitimate, provided the strict conditions of self-defence enunciated in the UN Charter are met. An on-going or imminent armed attack may be answered with the use of force necessary to defeat or forestall it, provided that use of force is proportionate and respects humanitarian law in all its aspects.

Since 9/11 it is clear that self-defence can be applied to non-state actors, in that case the al-Qaida terrorist movement and perhaps also the Taliban government hosting the movement in

Afghanistan. Clearly, the attack on Israeli civilians by Hamas is no less dramatic and severe for Israel than the attack on the twin towers was for the US.

In the Advisory Opinion rendered by the International Court of Justice on the illegality of the Wall constructed by Israel along the border with Palestinian territories, the Court suggested that self-defence cannot be invoked in relation to threats or attacks from the occupied territories, as these are already under an element of control exercised by Israel. Yet, since the Israeli withdrawal from Gaza and the West Bank, few lawyers can seriously doubt that Israel is entitled to respond in self-defence to armed attacks mounted from those areas.

Hamas cannot argue that it enjoys a positive right to wage war, as anti-colonial, national liberation movements argued in the 1970s. In fact, international law has to some extent accepted the special status of genuine movements of that kind. However, no national liberation movement is entitled to wage an armed campaign against civilians.

Indeed, recognition of a right to struggle against foreign oppression was constructed in a way that was meant to enhance humanity in such armed campaigns. The status of a national liberation movement implies the right to be treated as an international combatant in the confrontation with the colonial power refusing to activate the right to self-determination. That means that the law of international armed conflict applies, which contains far more detailed provisions and limitations on the conduct of those fighting in the conflict than the more modestly established law on internal armed conflicts.

In any event, Hamas is not recognized as the national liberation movement of the Palestinian people. Even if it was, there would be no right to use force while international attempts to achieve a settlement of the Palestinian issue may still be resumed, and while the West Bank and Gaza have obtained an element of self-government, although not full self-determination for the people of Palestine.

Even if there was a right to wage an armed struggle, that right would be constrained by the requirement of compliance with international humanitarian law. Clearly, Hamas does not meet this requirement by any stretch of the imagination.

Of course, Hamas has not launched its assault on Israeli and other civilians in order to exhibit its status in international law. Rather, the opposite is the case. Hamas might argue that the case of Palestine has remained unaddressed three quarters of a century. Israel continues to reach into Gaza and the West Bank at will, killing alleged militants or destroying homes and infrastructure in retaliation for suspected acts of violence perpetrated by Palestinians. The occupied territories remain economically isolated and dependent on Israel in terms of food, energy and even water, and access by individuals is strictly regulated by Israel.

Meanwhile, international efforts to bring about a final status settlement have not borne fruit over many decades. The Oslo Accords are seen by many as moribund. Israel's lurch to the right seems to rule out a two-state solution, as does the fact that one half of the occupied territories, Gaza, has now been run by Hamas for a considerable period—a group dedicated to the destruction of Israel and evidently not interested in a search for peace.

If the international system does not offer a solution for the Palestinians, Hamas seems to calculate, then action outside of the system, and outside of the rules of the system, remains the only option. If playing by the rules does not bring about results, then there is no point to complying with the rules. Hence, the spectacular and horrifying display of unrestrained and unlawful violence in the coordinated attack early this month.

Israel has drawn its lesson from this episode. Prime Minister Benjamin Netanyahu has announced that Israel is now at war with Hamas. There will be no more tit-for-tat responses to violence from Hamas, such as the endless series of rocket attacks mounted from Gaza and elsewhere. This war will, Netanyahu asserts, fundamentally change the face of the Middle East.

Israel's Western allies have rushed to affirm the right to self-defence, adding now with a somewhat softer voice that humanitarian law should of course be respected. In the meantime, US Secretary of State gives the appearance of seeking to clear the field for the massive war of retaliation that is expected by persuading actors in the region (and outside) not to intervene in a way which would transform this into a global crisis. The presence of two aircraft carrier task groups in the Mediterranean is undoubtedly meant to reinforce this message.

At the same time, the West is emphasizing that democracies must live by a higher standard than others. Hence, Israel should respect humanitarian law, even if Hamas evidently does not.

This argument is rather a dangerous one. It seems to imply that Israel has the option to comply or not to comply, in the face of the atrocity committed by Hamas. But the application of humanitarian law by one side is not dependent on compliance by the other side. If the enemy executes prisoners of war, it is not lawful for the opposing side to execute captured combatants in response. If the enemy attacks civilian targets, it is not lawful to launch wholesale attacks against civilian concentrations in return.

Civilians must not be attacked, starved or deprived of medical support in retaliation to terrorist attacks. Germany's policy of collective punishment of places of resistance to occupation during World War II was rightly pursued in the reckoning administered by the criminal tribunals that followed.

Israel now argues that it is moving civilians out of harms way in Northern Gaza. This would allow it to concentrate its fight on Hamas in that area, minimizing the risk to civilians. Otherwise, it would be impossible to engage an enemy that does not hesitate to hide amongst the civilian infrastructure.

True, urban warfare of this kind does pose difficult challenges. It is dangerous and costly for the attacking force. Yet, it is not legitimate to transfer the cost of waging such a war from ones own combatants to a civilian population caught in the middle. The forced displacement of a million civilians within a matter of one or two days cannot possibly be justified as a humanitarian measure intended for the benefit of that population. Rather, the responsibility to minimize casualties among the civilians must remain with those waging the armed campaign, rather than the helpless civilians.

If the plan for that campaign includes the wholesale destruction of the entire civilian infrastructure in Northern Gaza, to 'flush out the terrorists' by leaving them isolated in a wasteland of rubble, this would simply be an inadmissible form of warfare.

Moreover, even if the North of Gaza could be declared free of Hamas in this way, how would Israel address the South? Presumably Hamas would retreat there. Would two million civilians then be carefully filtered and screened for terrorists and be herded into the destroyed North, while what remains of Gaza is subjected to similar treatment?

Perhaps worse for the displaced Palestinians, there is the fear that Prime Minister Netanyahu's promised reordering of the Middle East means that they will be permanently moved out of Gaza. The pressure on Egypt to open its borders and accommodate them in tents in the naked desert of the Sinai might point in that direction. This may be intended to externalize the 'Palestinian problem' again, as has already occurred in relation to the Palestinians condemned to a life in dreadful refugee camps in Jordan and Lebanon, literally for generations.

But such a purported solution would not be a solution. It would politically isolate Israel and make her allies regret having offered such strong support on this occasion. The tender flower of rapprochement with Arab states, in particular Saudi Arabia, would be entirely destroyed. And as the past 70 plus years have shown, pushing the Palestinians out into neighbouring states does not extinguish their zeal for achieving their own state, by peaceful or by other means.

At present, Israel is in a position of significant strength, on the verge of unleashing its vast military potential. However, as the principal victim of such a massive display of power will be a defenceless civilian population in danger of destruction or displacement, this strength and sympathy will dissipate rapidly and turn into opposition and international opprobrium, despite the efforts of the US and other allies.

It is sadly unlikely that Israel as a nation in mourning, and its ideologically committed leadership, can muster the grand and incredible courage to use this moment of great moral and military strength in order to achieve a real reordering of the Middle East. Instead of administering yet another humiliating defeat over the people of Palestine, and with them the Arab world, which just breeds the next round of even greater violence, this may be the moment when a true settlement could be achieved.

In contrast to previous instances, this chance is quite unique, given the acceptance of the fact, finally, by much of the Arab world that Israel is a legitimate state in the region and merits

diplomatic recognition. Israel's conduct over the next few days and weeks will determine whether that position can be maintained. The states in the region will face tremendous public pressure to act in solidarity with the people of Palestine if they are indeed subjected to the treatment that is widely expected. The conflict may well spread, involving Lebanon, Jordan and potentially Iran. Indeed, all Arab treaties with Israel will be rendered null and void under Islamic Legitimate Public Policy.

Clausewitz' dictum that war is the continuation of politics by another means has not remained unopposed, or at least unqualified. Since the dawn of time, all political philosophers and wise men and women have argued that war, if sometimes necessary, can only be legitimate if it is waged in order to achieve peace at the end of it. Whatever policy Israel now chooses to pursue, admittedly at a moment of great provocation, its government cannot escape that responsibility: It needs to be able to explain how its actions will contribute to lasting peace, rather than destroying any prospect for it.

Tikkun Olam Mr President- Yours faithfully,

Malik bin Rabea Āl Dahlan

Al-Hassani Al-Hashemi Al-Qurashi Al-Makki

Malik Al Dahlan

Prof. Dr. Malik Al Dahlan, is a Saudi International Mediator, emeritus professor of international law and public policy at Queen Mary University of London, and author of *The Hijaz: The First Islamic State* by Oxford University Press

ON CONFLICT IN THE MIDDLE EAST: MALIK DAHLAN'S LETTER TO PRESIDENT ISAAC HERZOG

This letter has been included into our Voices From Asia series, as we consider it a significant addition to the ongoing discussion surrounding the ongoing conflict in the Middle East. The content of the letter is mirrored in an article co-authored by Malik Dahlan with Professor Marc Weller, which was featured in the New Law Journal on October 27, 2023, pp. 6-8.

这封信已经被纳入我们的“亚洲之声”系列，因为我们认为它是对围绕中东持续冲突的讨论的重要补充。这封信的内容在由Malik Dahlan与Marc Weller教授合著的一篇文章中有所体现，该文章发表在2023年10月27日的《新法律杂志》第6至8页。

This letter has been included into our Voices From Asia series, as we consider it a significant addition to the ongoing discussion surrounding the ongoing conflict in the Middle East. The content of the letter is mirrored in an article co-authored by Malik Dahlan with Professor Marc Weller, which was featured in the New Law Journal on October 27, 2023, pp. 6-8.

这封信已经被纳入我们的“亚洲之声”系列，因为我们认为它是对围绕中东持续冲突的讨论的重要补充。这封信的内容在由 Malik Dahlan 与 Marc Weller 教授合著的一篇文章中有所体现，该文章发表在 2023 年 10 月 27 日的《新法律杂志》第 6 至 8 页。

mip'nei tikkun ha-olam, President Herzog

Isaac Herzog

艾萨克·赫尔佐格

President of Israel

以色列总统

Dear Mr. Herzog,

尊敬的赫尔佐格先生，

16th October 2023

2023 年 10 月 16 日

War may well be another means of politics, as Carl von Clausewitz famously found. But like Machiavelli, who had similar thoughts, Clausewitz is not an appealing character in the history of political philosophy. His views on the primacy of the national interest over ethics have remained

as controversial as they were when he first set pen to paper. Indeed, some may regard the denial of war as an option of policy as enshrined in the Charter of the United Nations as the principal achievement of civilization since that time.

战争很可能是政治的另一种手段，正如卡尔·冯·克劳塞维茨（Carl von Clausewitz）著名地发现的。但像马基雅维利一样，他持有类似的观点，克劳塞维茨在政治哲学史上并不是一个吸引人的人物。他对国家利益凌驾于伦理的看法一直像他第一次动笔时一样具有争议。事实上，一些人可能认为联合国宪章中确立的政策选项中排除战争的观点，是自那时以来文明的主要成就。

Of course, a defensive war remains legitimate, provided the strict conditions of self-defence enunciated in the UN Charter are met. An on-going or imminent armed attack may be answered with the use of force necessary to defeat or forestall it, provided that use of force is proportionate and respects humanitarian law in all its aspects.

当然，防御性战争仍然合法，前提是符合联合国宪章中所阐明的自卫的严格条件。正在进行或即将发生的武装袭击可以用必要的武力来回应，以击败或阻止它，前提是使用武力是成比例的，并在各个方面尊重人道法。

Since 9/11 it is clear that self-defence can be applied to non-state actors, in that case the al-Qaida terrorist movement and perhaps also the Taliban government hosting the movement in Afghanistan. Clearly, the attack on Israeli civilians by Hamas is no less dramatic and severe for Israel than the attack on the twin towers was for the US.

自 2001 年 9/11 事件以来，可以明确自卫原则可以适用于非国家行为者，例如基地组织恐怖分子运动，以及可能还包括主持该运动的塔利班政府在阿富汗。显然，哈马斯对以色列平民的袭击对以色列来说与针对美国双子塔的袭击一样引人注目和严重。

In the Advisory Opinion rendered by the International Court of Justice on the illegality of the Wall constructed by Israel along the border with Palestinian territories, the Court suggested that self-defence cannot be invoked in relation to threats or attacks from the occupied territories, as these are already under an element of control exercised by Israel. Yet, since the Israeli

withdrawal from Gaza and the West Bank, few lawyers can seriously doubt that Israel is entitled to respond in self-defence to armed attacks mounted from those areas.

在国际法院关于以色列沿巴勒斯坦领土边境修建的墙壁非法性的咨询意见中，法院提出，不可以以自卫为由来应对来自被占领领土的威胁或袭击，因为这些领土已经受到以色列的一定程度的控制。然而，自以色列从加沙地带和约旦河西岸撤回以来，很少有律师能认真怀疑以色列有权对从这些地区发动的武装袭击进行自卫回应。

Hamas cannot argue that it enjoys a positive right to wage war, as anti-colonial, national liberation movements argued in the 1970s. In fact, international law has to some extent accepted the special status of genuine movements of that kind. However, no national liberation movement is entitled to wage an armed campaign against civilians.

哈马斯不能主张享有积极的战争权利，正如反殖民主义和民族解放运动在 20 世纪 70 年代所主张的那样。事实上，国际法在某种程度上已经接受了这类真正运动的特殊地位。然而没有任何民族解放运动有权对平民发动武装行动。

Indeed, recognition of a right to struggle against foreign oppression was constructed in a way that was meant to enhance humanity in such armed campaigns. The status of a national liberation movement implies the right to be treated as an international combatant in the confrontation with the colonial power refusing to activate the right to self-determination. That means that the law of international armed conflict applies, which contains far more detailed provisions and limitations on the conduct of those fighting in the conflict than the more modestly established law on internal armed conflicts.

确实，对抗外来压迫的权利的承认是以一种旨在增进人类在这些武装行动中的地位而构建的。民族解放运动的地位意味着在与拒绝激活自决权的殖民强权对抗中被视为国际战斗者的权利。这意味着国际武装冲突法适用，其中包含了比更为谨慎建立的内部武装冲突法更为详细的关于参与冲突的各方行为的规定和限制。”

In any event, Hamas is not recognized as the national liberation movement of the Palestinian people.

Even if it was, there would be no right to use force while international attempts to achieve a settlement of the Palestinian issue may still be resumed, and while the West Bank and Gaza have obtained an element of self-government, although not full self-determination for the people of Palestine.

哈马斯不管怎样，都不被承认为巴勒斯坦人民的民族解放运动。即使它是，也没有权利在国际尝试解决巴勒斯坦问题的同时使用武力，而且西岸和加沙已经获得了一定程度的自治。尽管巴勒斯坦人民并未完全实现自决。

Even if there was a right to wage an armed struggle, that right would be constrained by the requirement of compliance with international humanitarian law. Clearly, Hamas does not meet this requirement by any stretch of the imagination.

即使存在进行武装斗争的权利，这个权利也受到必须遵守国际人道法的限制。显然，哈马斯无论如何都不符合这一要求。

Of course, Hamas has not launched its assault on Israeli and other civilians in order to exhibit its status in international law. Rather, the opposite is the case. Hamas might argue that the case of Palestine has remained unaddressed three quarters of a century. Israel continues to reach into Gaza and the West Bank at will, killing alleged militants or destroying homes and infrastructure in retaliation for suspected acts of violence perpetrated by Palestinians. The occupied territories remain economically isolated and dependent on Israel in terms of food, energy and even water, and access by individuals is strictly regulated by Israel.

当然，哈马斯发动袭击以色列和其他平民，并不是为了展示其在国际法上的地位。相反的情况更为合理。哈马斯或许会主张巴勒斯坦问题已经悬而未决了七十五年。以色列继续随心所欲地进入加沙和约旦河西岸，以针对疑似巴勒斯坦人的暴力行为报复而杀害所谓的激进分子，或者摧毁房屋和基础设施。被占领的领土在经济上依然孤立，食物、能源甚至水资源都依赖以色列，个人出入都受以色列的严格监管。

Meanwhile, international efforts to bring about a final status settlement have not borne fruit over many decades. The Oslo Accords are seen by many as moribund. Israel's lurch to the right seems

to rule out a two-state solution, as does the fact that one half of the occupied territories, Gaza, has now been run by Hamas for a considerable period—a group dedicated to the destruction of Israel and evidently not interested in a search for peace.

同时，多年来国际努力推动达成最终地位解决方案未能取得成果。奥斯陆协定被许多人视为已经停滞不前。以色列向右倾斜似乎排除了两国解决方案的可能性，加之被占领领土中的一半，加沙，现在已经由哈马斯管理了相当长的时间，这是一个致力于摧毁以色列的组织，显然对寻求和平不感兴趣。

If the international system does not offer a solution for the Palestinians, Hamas seems to calculate, then action outside of the system, and outside of the rules of the system, remains the only option. If playing by the rules does not bring about results, then there is no point to complying with the rules. Hence, the spectacular and horrifying display of unrestrained and unlawful violence in the coordinated attack early this month.

如果国际体系无法为巴勒斯坦人提供解决方案，哈马斯似乎在计算，那么超越国际体系和其规则之外的行动似乎是唯一的选择。如果按规则行事不能产生结果，那么遵守规则就没有意义。因此，在本月初协调的袭击中出现了令人震惊和可怕的不受约束和非法的暴力表现。

Israel has drawn its lesson from this episode. Prime Minister Benjamin Netanyahu has announced that Israel is now at war with Hamas. There will be no more tit-for-tat responses to violence from Hamas, such as the endless series of rocket attacks mounted from Gaza and elsewhere. This war will, Netanyahu asserts, fundamentally change the face of the Middle East.

以色列已经从这一事件中吸取了教训。总理本雅明·内塔尼亚胡宣布以色列现在与哈马斯开战。不会再对哈马斯的暴力行为采取以牙还牙的回应，如来自加沙和其他地方的无休止的火箭袭击。内塔尼亚胡声称，这场战争将从根本上改变中东的面貌。

Israel's Western allies have rushed to affirm the right to self-defence, adding now with a somewhat softer voice that humanitarian law should of course be respected. In the meantime, US Secretary of State gives the appearance of seeking to clear the field for the massive war of

retaliation that is expected by persuading actors in the region (and outside) not to intervene in a way which would transform this into a global crisis. The presence of two aircraft carrier task groups in the Mediterranean is undoubtedly meant to reinforce this message.

以色列的西方盟友匆忙确认了自卫的权利，现在以略微柔和的语气补充说，当然应该尊重人道法。与此同时，美国国务卿似乎试图通过说服该地区（以及其他地方）的行动者不以一种会将这一事件演变成全球危机的方式干预，来为预期中的大规模报复战争腾出空间。地中海上有两个航母战斗群的存在无疑旨在加强这一信息的传达。

At the same time, the West is emphasizing that democracies must live by a higher standard than others. Hence, Israel should respect humanitarian law, even if Hamas evidently does not.

同时，西方强调，民主国家必须遵循比其他国家更高的标准。因此，以色列应该尊重人道法，即使哈马斯显然不遵守。

This argument is rather a dangerous one. It seems to imply that Israel has the option to comply or not to comply, in the face of the atrocity committed by Hamas. But the application of humanitarian law by one side is not dependent on compliance by the other side. If the enemy executes prisoners of war, it is not lawful for the opposing side to execute captured combatants in response. If the enemy attacks civilian targets, it is not lawful to launch wholesale attacks against civilian concentrations in return.

这一论点相当危险。它似乎意味着以色列可以选择是否遵守，在面对哈马斯所犯的暴行时。然而，一方遵守人道法并不依赖于另一方是否遵守。如果敌人处决战俘，对方不得合法地以处决俘虏作为回应。如果敌人袭击平民目标，以发起全面袭击平民集中区也是不合法的。

Civilians must not be attacked, starved or deprived of medical support in retaliation to terrorist attacks. Germany's policy of collective punishment of places of resistance to occupation during World War II was rightly pursued in the reckoning administered by the criminal tribunals that followed.

平民不得在对恐怖袭击的报复中受到袭击、饥饿或被剥夺医疗支援。德国在第二次世界大战期间对抵抗占领的地区实行的集体惩罚政策是被随后的刑事法庭所追究的正确行为。

Israel now argues that it is moving civilians out of harms way in Northern Gaza. This would allow it to concentrate its fight on Hamas in that area, minimizing the risk to civilians. Otherwise, it would be impossible to engage an enemy that does not hesitate to hide amongst the civilian infrastructure.

以色列现在主张，它正在将北加沙的平民转移到安全区域，以便将战斗重点集中在该地区的哈马斯，从而最小化对平民的风险。否则，要应对那些毫不犹豫地藏匿在平民基础设施中的敌人将是不可能的。

True, urban warfare of this kind does pose difficult challenges. It is dangerous and costly for the attacking force. Yet, it is not legitimate to transfer the cost of waging such a war from ones own combatants to a civilian population caught in the middle. The forced displacement of a million civilians within a matter of one or two days cannot possibly be justified as a humanitarian measure intended for the benefit of that population. Rather, the responsibility to minimize casualties among the civilians must remain with those waging the armed campaign, rather than the helpless civilians.

的确，这种类型的城市战争确实带来了困难的挑战。对进攻部队而言，它既危险又昂贵。然而，将发动这场战争的代价从自己的战斗人员转嫁给身处其中的平民人口是不合法的。在一两天内强行转移百万平民无法被正当化为旨在造福该人口的人道主义措施。相反，减少平民伤亡的责任必须由发动武装行动的人承担，而不是无助的平民。

If the plan for that campaign includes the wholesale destruction of the entire civilian infrastructure in Northern Gaza, to ‘flush out the terrorists’ by leaving them isolated in a wasteland of rubble, this would simply be an inadmissible form of warfare.

如果该战役的计划包括彻底摧毁北加沙的全部民用基础设施，以便通过将他们留在一片废墟的孤立之地来“清除恐怖分子”，那将仅仅是一种不可接受的战争形式。

Moreover, even if the North of Gaza could be declared free of Hamas in this way, how would Israel address the South? Presumably Hamas would retreat there. Would two million civilians then be carefully filtered and screened for terrorists and be herded into the destroyed North, while what remains of Gaza is subjected to similar treatment?

此外，即使北加沙可以通过这种方式宣布摆脱哈马斯，以色列如何处理南部呢？据推测哈马斯可能会撤到那里。那么，**两百万平民会被仔细筛选和审查以寻找恐怖分子**，然后被赶到被摧毁的北部，而加沙剩余部分会受到类似待遇吗？

Perhaps worse for the displaced Palestinians, there is the fear that Prime Minister Netanyahu's promised reordering of the Middle East means that they will be permanently moved out of Gaza. The pressure on Egypt to open its borders and accommodate them in tents in the naked desert of the Sinai might point in that direction. This may be intended to externalize the 'Palestinian problem' again, as has already occurred in relation to the Palestinians condemned to a life in dreadful refugee camps in Jordan and Lebanon, literally for generations.

或许,对那些被迫撤离的巴勒斯坦人而言，更糟糕的是，他们担心内塔尼亚胡总理承诺的中东重新排序意味着他们将永久地搬离加沙。向埃及施加的压力，要求打开边界并在西奈沙漠的荒原上为他们提供帐篷，可能就指向了这个方向。这可能意味着再次将'巴勒斯坦问题'外部化，就像已经发生在被困在约旦和黎巴嫩可怕难民营中的巴勒斯坦人身上，实际上已经持续了几代人。

But such a purported solution would not be a solution. It would politically isolate Israel and make her allies regret having offered such strong support on this occasion. The tender flower of rapprochement with Arab states, in particular Saudi Arabia, would be entirely destroyed. And as the past 70 plus years have shown, pushing the Palestinians out into neighbouring states does not extinguish their zeal for achieving their own state, by peaceful or by other means.

但这样所谓的解决方案并不是一个解决方案。它将使以色列在政治上孤立，并使她的盟友后悔在这个场合提供如此强大的支持。与阿拉伯国家，尤其是沙特阿拉伯，修复关系的嫩

芽将会完全毁灭。而且，正如过去的 70 多年所显示的那样，将巴勒斯坦人赶到邻国并不能扑灭他们实现自己国家的热情，无论是通过和平手段还是其他手段。

At present, Israel is in a position of significant strength, on the verge of unleashing its vast military potential. However, as the principal victim of such a massive display of power will be a defenceless civilian population in danger of destruction or displacement, this strength and sympathy will dissipate rapidly and turn into opposition and international opprobrium, despite the efforts of the US and other allies.

目前，以色列处于极为强大的地位，即将释放其庞大的军事潜力。然而，由于如此大规模的权力展示的主要受害者将是一个无法自卫的平民群体，面临着被摧毁或流离失所的危险，这种强大和同情将迅速消散，变成反对和国际指责，尽管美国和其他盟友的努力。

It is sadly unlikely that Israel as a nation in mourning, and its ideologically committed leadership, can muster the grand and incredible courage to use this moment of great moral and military strength in order to achieve a real reordering of the Middle East. Instead of administering yet another humiliating defeat over the people of Palestine, and with them the Arab world, which just breeds the next round of even greater violence, this may be the moment when a true settlement could be achieved.

令人遗憾的是，以色列作为一个悲痛的国家，以及其在意识形态上承诺的领导层，可能鼓起伟大和令人难以置信的勇气，利用这个道德和军事实力的巅峰时刻，以实现中东的真正重新排序。与其再次对巴勒斯坦人及整个阿拉伯世界进行羞辱性的打击，从而滋生新一轮更大规模的暴力，也许现在是可以实现真正解决的时刻。

In contrast to previous instances, this chance is quite unique, given the acceptance of the fact, finally, by much of the Arab world that Israel is a legitimate state in the region and merits diplomatic recognition. Israel's conduct over the next few days and weeks will determine whether that position can be maintained. The states in the region will face tremendous public pressure to act in solidarity with the people of Palestine if they are indeed subjected to the treatment that is widely expected. The conflict may well spread, involving Lebanon, Jordan and

potentially Iran. Indeed, all Arab treaties with Israel will be rendered null and void under Islamic Legitimate Public Policy.

与以前的情况不同，这次机会非常独特，因为阿拉伯世界的大部分终于接受了以色列是该地区的合法国家并值得外交承认的事实。以色列在接下来的几天和几周内的行为将决定是否能够保持这一立场。如果巴勒斯坦人确实遭受了广泛预期的待遇，该地区的国家将面临巨大的公众压力，以与巴勒斯坦人民团结行动。冲突很可能会扩大，涉及黎巴嫩、约旦，可能还有伊朗。实际上，根据伊斯兰合法公共政策，所有与以色列签订的阿拉伯条约都将被宣布无效。

Clausewitz' dictum that war is the continuation of politics by another means has not remained unopposed, or at least unqualified. Since the dawn of time, all political philosophers and wise men and women have argued that war, if sometimes necessary, can only be legitimate if it is waged in order to achieve peace at the end of it. Whatever policy Israel now choses to pursue, admittedly at a moment of great provocation, its government cannot escape that responsibility: It needs to be able to explain how its actions will contribute to lasting peace, rather than destroying any prospect for it.

克劳塞维茨的格言，即战争是政治的另一种延续，并没有保持无异议，或至少没有未经修饰。自时间的开始以来，所有政治哲学家和智者都主张，即使战争有时是必要的，也只有在为了实现和平而进行的情况下才能合法。无论以色列现在选择追求什么政策，尽管承认这是在一个极具挑衅性的时刻，它的政府都无法逃脱这一责任：它需要能够解释其行动将如何有助于实现持久和平，而不是摧毁任何可能的前景。

Tikkun Olam Mr President- Yours faithfully,

Tikkun Olam 总统先生- 顺祝商祺,

Malik bin Rabea Āl Dahlan

Al-Hassani Al-Hashemi Al-Qurashi Al-Makki

The translation was carried out by Patrycja Pendrakowska. If you have any feedback or questions regarding the translation, please feel free to get in touch with her.

这个翻译是由 Patrycja Pendrakowska 完成的。如果您对翻译有任何反馈或疑问，请随时与她联系

Malik Al Dahlan

Prof. Dr. Malik Al Dahlan, is a Saudi International Mediator, emeritus professor of international law and public policy at Queen Mary University of London, and author of *The Hijaz: The First Islamic*

State by Oxford University Press

马利克·阿尔·达赫兰教授，是一位沙特国际调解人，伦敦玛丽皇后大学国际法和公共政策荣誉退休教授，以及牛津大学出版社的《希贾兹：第一个伊斯兰国》作者。

Bliski Wschód

W SPRAWIE KONFLIKTU NA BLISKIM WSCHODZIE: LIST MALIKA DAHLANA DO PREZYDENTA ISAACA HERZOGA

Ten list został włączony do naszej serii „Głosy z Azji”, gdyż uznaliśmy go za istotny komentarz do trwającej dyskusji dotyczącej trwającego konfliktu na Bliskim Wschodzie. Treść listu jest odzwierciedleniem artykułu stworzonego przy współpracy Malika Dahlana oraz Profesora Marca Wellera, który ukazał się w New Law Journal 27 października 2023 r. na stronach 6-8.

mip'nei tikkun ha-olam, Prezydencie Herzog

Isaac Herzog

Prezydent Izraela

Szanowny Panie Herzog,

16 października 2023 roku

Wojna jest tylko kontynuacją polityki innymi środkami – tak brzmi słynne stwierdzenie Carla von Clausewitza. Jednakże Clausewitz, podobnie jak Machiavelli utożsamiający się z podobnymi do Clausewitza poglądami, nie jest najlepiej zapamiętaną postacią w historii filozofii politycznej. Jego poglądy w kwestii pierwszeństwa interesu narodowego nad kwestiami etycznymi wciąż pozostają równie kontrowersyjne jak wówczas, gdy po raz pierwszy Clausewitz sięgnął po pióro by je spisać. W rzeczy samej, niektórzy mogą postrzegać powstrzymanie się od wojny, podobnie jak to zostało ustanowione w Karcie Narodów Zjednoczonych, za najważniejsze osiągnięcie cywilizacji od tamtej pory.

Oczywiście, wojna w samoobronie wciąż pozostaje legalna, o ile spełnione są restrykcyjne warunki samoobrony wyrażone w Karcie Narodów Zjednoczonych. Trwający lub nadchodzący atak zbrojny może zostać powstrzymany przy użyciu siły, niezbędnej do jego odparcia, o ile użycie siły jest proporcjonalne i respektuje prawo humanitarne we wszystkich aspektach.

Od 11 września 2001 roku stało się jasne, że prawo do samoobrony może być stosowane w odniesieniu do podmiotów pozapaństwowych, w tym przypadku wobec ruchu terrorystycznego al-Kaida oraz rządu talibów, który udzielił schronienia tej organizacji w Afganistanie. Bezsparnie atak Hamasu na izraelskich cywilów nie jest mniej dramatyczny ani mniej istotny dla Izraela niż atak na bliźniacze wieże był bolesny dla Stanów Zjednoczonych.

W opinii doradczej wydanej przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości w sprawie nielegalności muru wybudowanego przez Izrael wzdłuż granicy z terytoriami palestyńskimi Trybunał zasugerował, iż samoobrona nie może być zastosowana w odniesieniu do zagrożeń lub ataków z obszarów okupowanych, ponieważ te obszary już teraz są pod kontrolą Izraela. Jednakże od chwili wycofania się izraelskich sił z Gazy oraz z Zachodniego Brzegu, niewielu prawników wciąż może podważać prawo Izraela do samoobrony jako odpowiedzi na ataki zbrojne z wymienionych obszarów.

Hamas nie może twierdzić, że ma prawo prowadzić wojnę jako formę ruchu antykolonialnego czy ruchu wyzwolenczego – jak argumentowano w latach 70. Wprawdzie, prawo międzynarodowe w pewnym stopniu uznało specjalny status ruchów tego rodzaju, jednakże żaden ruch wyzwolenczy nie ma prawa prowadzić kampanii zbrojnej przeciwko ludności cywilnej.

W zasadzie uznanie prawa do walki przeciwko obcej opresji było konstruowane w taki sposób, aby dało się podnieść standard humanitaryzmu w takich kampaniach zbrojnych. Status ruchu wyzwolenczego implikuje prawo do traktowania go jako międzynarodowej walki z kolonialną potęgą odmawiającą prawa do samostanowienia. Oznacza to, że zastosowanie w tym przypadku ma prawo międzynarodowego konfliktu zbrojnego, które w porównaniu do mniej rozbudowanego prawa wewnętrznych konfliktów zbrojnych zawiera w sobie znacznie bardziej szczegółowe przepisy oraz ograniczenia dotyczące zachowań walczących stron.

Niezależnie od tego, Hamas i tak nie jest uznawany za ruch wyzwolenczy narodu palestyńskiego. A nawet gdyby był, wciąż nie usprawiedliwiałoby to użycia siły w sytuacji, gdy po pierwsze dyplomatyczne próby osiągnięcia porozumienia w kwestii Palestyny wciąż mogą być podejmowane, a po drugie gdy Zachodni Brzeg oraz Strefa Gazy już uzyskały pewien stopień niezależności – choć wprawdzie nie jest to pełne samostanowienie.

Nawet jeśli istniało prawo do prowadzenia walki zbrojnej, to jednak prawo to wciąż byłoby ograniczone wymogiem zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym. W oczywisty sposób Hamas nie spełnia tego wymogu w jakimkolwiek stopniu.

W oczywisty sposób, Hamas nie wszczął październikowego ataku w celu potwierdzenia swojego statusu w prawie międzynarodowym. Wręcz przeciwnie – chodziło o to, aby mu się przeciwstawić. Hamas wciąż powtarza, że kwestia Palestyny pozostaje nierozwiązana od trzech czwartych wieku. Izrael nadal interweniuje w Gazie oraz na Zachodnim Brzegu wedle własnego uznania, zabijając przy tym rzekomych bojowników, niszcząc domy oraz infrastrukturę w odwecie za podejrzane akty przemocy popełnione przez Palestyńczyków. Okupowane terytoria pozostają ekonomicznie odizolowane i zależne od Izraela pod względem dostaw żywności, energii, a nawet wody, ponadto dostęp jednostek do tych terytoriów jest ściśle regulowany przez Izrael.

Tymczasem międzynarodowe próby osiągnięcia ostatecznego porozumienia od wielu dziesięcioleci nie przynoszą efektów. Porozumienia z Oslo dla wielu okazały się bezowocne. Ponadto, polityczna prawicowa tendencja w Izraelu wydaje się wykluczać rozwiązanie dwupaństwowe, podobnie jak fakt, że jedna z dwóch części okupowanych terytoriów, tj. Gaza, od dłuższego czasu jest kontrolowana przez Hamas – grupę której celem jest zniszczenie Izraela, i która bynajmniej nie jest zainteresowana poszukiwaniem pokojowych rozwiązań.

Jeśli system międzynarodowy nie oferuje rozwiązania dla Palestyńczyków – jak wydaje się kalkulować Hamas – to działanie poza systemem, a jednocześnie poza zasadami tego systemu, pozostaje jedyną opcją. Jeżeli przestrzeganie zasad nie przynosi rezultatów, to nie ma sensu stosować się do tychże zasad. Stąd widowiskowy i przerażający pokaz nieokiełznanej oraz nielegalnej przemocy, która uzewnętrzniła się w skoordynowanym ataku z początku tego miesiąca.

Izrael wyciągnął wnioski z tego epizodu. Premier Benjamin Netanyahu ogłosił, że Izrael jest obecnie w stanie wojny z Hamasem. Niekończąca się wymiana ataków raketowych w stylu „oko za oko” z Gazy oraz innych miejsc stanie się elementem przeszłości. Według Netanyahu, ta wojna zasadniczo odmieni oblicze Bliskiego Wschodu.

Zachodni sojusznicy Izraela, którzy najpierw śpiesznie potwierdzili jego prawo do samoobrony, dodają teraz (choć już nieco łagodniejszym tonem), że w tej sytuacji prawo humanitarne wciąż powinno być respektowane. W międzyczasie Sekretarz Stanu USA zdaje się dążyć do

przygotowania gruntu pod masową wojnę odwetową. Jednocześnie przekonuje aktorów w regionie (i poza nim), aby nie ingerowali w sposób, który mógłby eskalować sytuację do globalnego kryzysu. Obecność dwóch grup zadań lotniskowców w basenie Morza Śródziemnego ma niewątpliwie na celu wzmocnienie treści tego przekazu.

Tymczasem Zachód podkreśla, że demokracje muszą funkcjonować według wyższego standardu niż państwa niedemokratyczne. Stąd też nasuwa się wniosek, iż Izrael także powinien przestrzegać prawa humanitarnego, nawet jeśli Hamas ewidentnie tego nie robi.

To przekonanie jest dość niebezpieczne. Wydaje się ono sugerować, że Izrael ma możliwość przestrzegania lub nieprzestrzegania prawa humanitarnego, w obliczu okrucieństw Hamasu. Jednak stosowanie prawa humanitarnego przez jedną stronę nie zależy od tego, czy druga strona także mu się podporządkowuje. Jeśli wróg dokonuje egzekucji jeńców wojennych, lub atakuje cele cywilne, to wcale nie upoważnia to strony przeciwnej do bliźniaczej odpowiedzi – takie działania nie byłyby zgodne z prawem i nie byłyby uzasadnione.

Cywile nie mogą stanowić cel ataku, nie mogą być głodzeni, czy pozbawieni wsparcia medycznego jako rodzaj odwetu za ataki terrorystyczne. Istotnie, polityka stosowania kary zbiorowej wobec ludności stawiającej opór podczas II wojny światowej wykorzystana przez Niemcy została słusznie potępiona w rozprawach karnych, które miały miejsce po zakończeniu wojny.

Izrael obecnie twierdzi, że przemieszcza ludność cywilną z północnej Strefy Gazy w celu zminimalizowania ryzyka dla cywili, gdyż w tym regionie chcą skoncentrować walkę przeciwko siłom Hamasu. W przeciwnym razie byłoby niemożliwe skuteczne przeciwdziałanie akcjom wroga, który nie ma skrupułów przed ukrywaniem się wśród cywilnej ludności i infrastruktury.

Faktycznie, tego rodzaju miejska wojna stanowi trudne wyzwanie. Jest nie tylko niebezpieczna, ale i kosztowna dla strony atakującej. Niemniej jednak nie stanowi to uzasadnienia dla przerzucania kosztów prowadzenia takiego konfliktu z sił własnych na ludność cywilną uwięzioną w centrum działań wojennych. Przymusowe przesiedlenia miliona cywilów w ciągu jednego lub dwóch dni, które rzekomo miałyby na celu dobro ewakuowanej populacji, nie może zostać uznane za prawidłowe stosowanie prawa humanitarnego. Odpowiedzialność za

minimalizację strat wśród ludności cywilnej powinna leżeć raczej po stronie tych, którzy prowadzą kampanię zbrojną, a nie po stronie bezbronnych cywili.

To byłoby niedopuszczalne, jeśli plan kampanii miałby na celu masową destrukcję całej infrastruktury cywilnej w północnej Strefie Gazy tylko po to, by tym sposobem udało się „przegonić terrorystów” z tego obszaru i pozostawić ich na odizolowanym i spustoszonej terenie.

Ponadto, nawet jeśli północ Gazy można by uznać za strefę oczyszczoną z Hamasu to wciąż pozostaje pytanie w jaki sposób Izrael miałby się potem zająć regionem południowym? Z dużym prawdopodobieństwem to właśnie tam Hamas by się wycofał. Czy to oznacza, że po dokonaniu „oczyszczenia” północy Izrael następnie przystąpi do starannego przebadania i zinfiltrowania dwóch milionów cywilów z południa, tylko po to by potem jeszcze zagonił ich z powrotem na terytorium zniszczonej Północy?

Możliwe, że gorsze scenariusze są opcją dla przesiedlonych Palestyńczyków, ponieważ istnieje obawa, że obiecane przez premiera Netanyahu przekształcenie Bliskiego Wschodu oznacza ich trwałe usunięcie z Gazy. Nacisk na Egipt, aby otworzył swoje granice i pomieścił ich w namiotach na bezludnej pustyni Synaju, może wskazywać w tym kierunku. To może być próba ponownego eksportu „problemu palestyńskiego”, tak jak miało to miejsce w przypadku Palestyńczyków skazanych na życie przez dosłownie pokolenia w nieludzkich obozach dla uchodźców w Jordanii oraz Libanie.

Takie rzekome rozwiązanie nie byłoby jednak żadnym rozwiązaniem. Politycznie odizolowałyby ono Izrael i sprawiłoby, że ich sojusznicy pożałowałiby udzielenia im tak silnego wsparcia. Nieśmiało rozkwitający pączek pojednania z państwami arabskimi, zwłaszcza Arabią Saudyjską, nie doczekałby wiosny. Jak pokazuje nam ostatnie 70 lat historii wysiedlenie Palestyńczyków do sąsiednich państw nie jest równoznaczne z wygaszeniem ich zapału do osiągnięcia niepodległości – i to zarówno pokojowymi, jak i innymi środkami.

W chwili obecnej Izrael cieszy się znaczącą przewagą – znajdując się na krawędzi skorzystania ze swego potężnego potencjału militarnego. Niemniej jednak, głównymi ofiarami takiego masowego pokazu użycia siły zostanie bezbronna ludność cywilna, zagrożona albo całkowitym

zniszczeniem albo przesiedleniem. Wówczas ta początkowa przewaga, a także sympatia wobec Izraela, szybko stopnieje i przerodzi się w opór oraz międzynarodowe potępienie, mimo wszelkich starań ze strony Stanów Zjednoczonych oraz innych sojuszników.

Niestety, mało prawdopodobnym jest, by Izrael jako naród pogrążony w żałobie, z jego zdeterminowanym ideologicznym przywództwem, potrafiłby zdobyć się na tak wielką i niewiarygodną odwagę, by wykorzystać ten swój moment wielkiej przewagi – zarówno moralnej jak i militarnej – w celu rzeczywistego przekształcenia Bliskiego Wschodu. Zamiast zadawać kolejne upokarzające klęski ludowi Palestyny i wraz z nim całemu światu arabskiemu – co jedynie prowadzi do kolejnych, jeszcze bardziej brutalnych aktów przemocy – Izrael mógłby uczynić ten moment okazją do osiągnięcia prawdziwego porozumienia.

W przeciwieństwie do poprzednich prób pokojowych, ta szansa jest dość wyjątkowa, tym bardziej biorąc pod uwagę fakt, że Izrael cieszy się akceptacją znacznej większości świata arabskiego i jest przez nią uznawany za posiadające legitymację państwo, które zasługuje na uznanie dyplomatyczne. Postępowanie Izraela w ciągu najbliższych dni oraz tygodni zadecyduje, czy ta pozycja zostanie utrzymana. Państwa regionu będą musiały się zmierzyć z ogromną presją społeczną, która będzie domagała się, by działać solidarnie z ludnością Palestyny, jeśli faktycznie zostanie ona tak surowo potraktowana jak to się przewiduje. Ponadto konflikt ten ma szansę się rozprzestrzenić, obejmując swoim zasięgiem Liban, Jordanię i potencjalnie nawet Iran. Wówczas wszystkie arabskie traktaty z Izraelem zostaną unieważnione zgodnie z Islamską Legitymacją Polityki Publicznej.

Dictum Clausewitza jakoby wojna stanowiła kontynuację polityki innymi środkami, nie pozostaje bez sprzeciwu, a przynajmniej nie bez pewnych zastrzeżeń. Od zarania dziejów wszyscy filozofowie polityki, mądrzy oraz mądre swych czasów argumentowali, że wojna, nawet jeśli czasami okazuje się ona koniecznością to tylko wówczas, gdy prowadzi ona do osiągnięcia pokoju w ostatecznym rozrachunku. Bez względu na to, jaką politykę Izrael teraz obierze to należy zauważyć, że dzieje się to w atmosferze potężnej prowokacji. Jednakże rząd Izraela nie może unikać odpowiedzialności za swoje czyny: musi być w stanie wyjaśnić, w jaki sposób jego działania mają przyczynić się do osiągnięcia trwałego pokoju, zamiast niszczenia jakichkolwiek nadziei na jego osiągnięcie.

Tikkun Olam, Panie Prezydencie – z poważaniem,

Tikkun Olam,

Malik bin Rabea Āl Dahlan

Al-Hassani Al-Hashemi Al-Qurashi Al-Makki

Niniejszy tekst został przetłumaczony z języka angielskiego przez stażystkę Instytutu Boyma Andżelikę Serwatkę pod opieką Patrycji Pendrakowskiej. Wszelkie uwagi do tłumaczenia bardzo prosimy przesyłać na adres info@instytutboyma.org

Malik Al Dahlan

Saudyjski mediator międzynarodowy, emerytowany profesor prawa międzynarodowego oraz polityki publicznej na Uniwersytecie Queen Mary w Londynie oraz autor książki „The Hijaz: The First Islamic State” wydanej przez Oxford University Press.

המדרשה לדמוקרטיה ולשלום
كلية للديمقراطية والسلام
The Adam Institute for Democracy & Peace

על-שם אמיל גרינצוויג | على اسم إميل غرينتسفايغ | In Memory of Emil Greenzweig

A LETTER FROM THE ADAM INSTITUTE IN JERUSALEM

This letter is part of our series on the Voices from Asia. We share our platform with Dr. Uki Maroshek-Klarman who serves as the Executive Director at the Adam Institute for Democracy and Peace in Jerusalem, Israel.

Dear All,

Many of you have reached out to check in and see how I'm doing, how we're doing.

Thank you for your concern and caring. It means a great deal to me, to us.

In a sentence, we're safe, yet heartbroken. We're fine, but not okay.

Israeli society is enduring very difficult times since the brutal attack on the communities near the Gazan border and other cities throughout Israel. The level of cruelty carried out against children, elderly, young people and security personnel has left those of us who believe in human goodness amazed, pained and angry. We're gravely concerned about the 230 hostages including babies, elderly and peace activists with whom we have had long-standing relations for many years. Our hearts are broken for the 1400 who were killed and the hundreds who were injured. The personal and collective trauma is great. For example, Kibbutz Be'eri has 107 residents killed or lost/kidnapped – that's almost 10% of their inhabitants. That is proportional to New York City losing 800,000 people. (The numbers may have gone up – it's so hard to keep track of it all.)

Some of you have asked about how you can help. What particular projects can you support to have an impact and foster wellbeing?

As many of you know, our nonprofit has been working in the field for more than thirty years, including extensive educational programs in southern Israel. In addition to general digital programming that we're tailoring for students, teachers and parents nationally to address these especially challenging times, we're focusing on two communities with whom we have a longstanding relationship and where we can have a valuable and direct impact.

1. TEEN LEADERS IN OFAKIM– We have a particularly warm, strong relationship with the Hosen Resilience Center's Democratic Youth Leaders in Ofakim, a low-income city on the Gazan border. Ofakim suffered **50** casualties in this horrific war, and many residents were injured (Population 33,519).

The **Democratic Youth Leadership** group is an amazing cross-generational multi-ethnic group comprising Ashkenazim, Mizrachim, Ethiopian Israelis, neurotypical participants with an older

participant with disabilities, different socioeconomic backgrounds and faith identities. We've run seminars on democratic principles, conflict resolution/mediation, and the connection between democracy and environment. It's foundational work for teens who live in Israel's geographic, economic and social periphery, disadvantaged in several realms. These acute disparities shape social status, income, access to education and social services. We wanted to equip young people with tools to bolster their education and afford them tools for social change. It's been a great success.

Now we seek to give them a calm, peaceful place to heal. They love coming to the soothing pastoral Jerusalem Forest, where our offices are located. It's near Yad Vashem, an ocean of greenery and quiescence. We'd like to raise money for a wellbeing seminar after the war that will allow them healing togetherness time in familiar surroundings. A one-night seminar including accommodations costs \$5000. If we raise more, we can extend it to two nights or do a second seminar. If the spirit moves you, you can support these programs via this [link](#) or share with anyone else who'd like to do so.

Here's a photo of the teens in the lovely forest during brighter days and more peaceful times.

I also want to share some video links that the teens prepared from previous seminars: this [uplifting video](#) preceded a seminar; this [video](#) captured the environmental seminar, and this [link](#) captured a previous seminar Ofakim.

2. BEDOUIN YOUNG LEADERS Our eyes and hearts are also with the Bedouin villages, recognized and unrecognized, in the Southern Negev desert, where we've run educational programming and have many colleagues and friends. The victims of the October 7th attack by Hamas include 19 members of the Negev Bedouin Arab community and 7 hostages. Many live below the poverty line, and about half live outdoors. They lack proper protective structures, and Bedouin children were also killed. Some 60 percent of the community is under 18.

In the past two years, the [Adam Institute](#) has run educational programs for the student leadership program of Desert Stars Institute, which brings together mission-driven young people to realize their individual and collective potential as change-making leaders. The programs are especially important because the economic, social and civic disparities are even more amplified among the Bedouin population, with its patriarchal tradition and complexity of its socio-demographic structure.

About 130 Bedouin young leaders were given democratic tools for social change, using "[Betzavta- Adam Institute's facilitation method](#)". For many, this was the first time to explore the right to equality, housing, civic rights, women's rights, etc... They requested additional programs for this year, and we would like to accede that request. Here's a photo from a previous seminar:

Learning happens through discovery – strengthening identity and granting legitimacy to all kinds of feelings/perspectives. Drawing on decades of experience, the Adam Institute is creating educational materials for students nationwide. That includes children.

3. CHILDREN’S LEARNING IN WARTIME: The Adam Institute’s programming for ages 5-8 comprises stories, songs, art and play to facilitate emotional expression, bolster a sense of belonging and validate difference in response to extreme situations. The program for ages 9-12, based on an experiential interactive exhibit, comprises games and educational tasks that teach discrimination, scapegoating, tolerance, diversity, and bullying. Participants learn equality, accepting difference, and the right to dignity; they’re encouraged to draw on personal experience. Both programs are suited to learning at home, in the classroom, or on Zoom.

Investing in youth is investing in our future. In the aforementioned examples, the youth leadership share lessons learned in Adam Institute seminars with peers in their programs, classrooms and communities, adding resonance and value. Children are given tools to process complicated events and their feelings in creative and constructive ways, with the support of their teachers and parents.

In times of war and distress, communal resilience provides a vital source of strength. We are a part of that right now. The young democratic leaders tell us that programs like ours helped foster solidarity and bolstes their ability to withstand extreme situations, like we're facing today.

Initiating these projects is an attempt to do good for some young people who are going to need it. They've already told us as much. Helping children process these very trying times is also an overriding goal of ours.

Great educational responsibility rests on our shoulders. We're committed to doing it. We'll vigorously continue our work to promote Israeli democracy, shared living between Israeli Jews and Arab citizens of the state, and peace with the countries of the region.

It may sound lofty, but we know that there is no other way forward.

I won't lie. These are painful and scary times.

We'd greatly welcome your partnership and support. This [link](#) takes you to our donation page, with various currency options available. Every sum will be allocated towards healing and building our future.

Please feel free to share this email with friends and individuals for whom our message might resonate. You may sign up for your mailing list via this [link](#).

May we know better days.

In gratitude,

Uki

Uki Maroshek Klarman

Adam Institute for Democracy and Peace’s executive director and one of its founders. She created “Betzavta – Adam Institute’s facilitation method” to make democracy education accessible to all. The method offers engaging, experiential learning rooted in philosophy, sociology, social psychology—and fun. Dr. Maroshek-Klarman has developed numerous programs on democracy, civic and peace education and published books and articles. She has a doctorate in political philosophy from Tel Aviv University.

המדרשה לדמוקרטיה ולשלום
كلية للديمقراطية والسلام
The Adam Institute for Democracy & Peace

על-שם אמיל גרינצוויג | على اسم إميل غرينتسفايغ | In Memory of Emil Greenzweig

LIST Z INSTYTUTU ADAMA W JEROZOLIMIE

Ten list jest częścią naszej serii Głosy z Azji. Dzielimy naszą platformę z dr Uki Maroshek-Klarman, która pełni funkcję Dyrektora Wykonawczego w Instytucie Adama ds. Demokracji i Pokoju w Jerozolimie, w Izraelu.

Moi Drodzy,

Wielu z Was podjęło próbę skontaktowania się ze mną, chcąc sprawdzić, jak w tej chwili daję sobie radę – czy raczej jak my dajemy sobie radę.

Dziękuję za Wasze zainteresowanie oraz troskę. Niezmiernie wiele to dla mnie znaczy – dla mnie oraz dla nas wszystkich.

Ujmując nasze emocje w jednym zdaniu, można powiedzieć, że choć jesteśmy bezpieczni, to czujemy się złamani. Teoretycznie jesteśmy w cali, a jednak jesteśmy rozbici.

Izraelskie społeczeństwo przechodzi obecnie niezwykle trudny okres. Został on zapoczątkowany przez brutalny atak nie tylko na społeczności zamieszkujące przy granicy z Gazą, ale także na inne miasta w obrębie całego Izraela. Poziom okrucieństwa wobec dzieci, osób starszych, młodzieży oraz służb bezpieczeństwa, pozostawia nas, czyli tych którzy wierzą w ludzką dobroć, w stanie całkowitego zdumienia, bóleści oraz zagniewania. Ponadto, jesteśmy głęboko zaniepokojeni losami 230 zakładników – w tym niemowląt, osób starszych i aktywistów pokojowych – z którymi utrzymywaliśmy wieloletnią współpracę. Nasze serca krwawią dla 1400 zabitych oraz setek rannych. Trauma zarówno osobista jak i zbiorowa jest ogromna. Na przykład w Kibucu Be’eri zabito lub uprowadzono aż 107 mieszkańców – to prawie 10% populacji Be’eri. Czyli proporcjonalnie to jakby Nowy Jork stracił nagle 800 000 mieszkańców (liczby wciąż mogą ulec zmianie – trudno jest być na bieżąco ze wszystkimi danymi).

Niektórzy z Was pytali mnie w jaki sposób możecie nam teraz pomóc. Jakie konkretne projekty możecie wesprzeć, aby mieć wpływ na to co się dzieje i aby wspierać dobrostan?

Jak wielu z Was wie, nasza organizacja pozarządowa działa już od ponad trzydziestu lat i prowadzi rozległe programy edukacyjne na południu Izraela. W tych trudnych czasach skupiliśmy się na prowadzeniu w trybie online krajowych programów dla uczniów, nauczycieli oraz rodziców. Warto zaznaczyć, że głównie współpracujemy z dwoma społecznościami. Utrzymujemy z nimi długotrwałe relacje, co jest gwarancją tego, iż faktycznie możemy mieć tam wartościowy i bezpośredni wpływ.

1. MŁODZI LIDERZY W OFAKIM – Jako organizacja możemy się poszczycić posiadaniem szczególnie dobrych relacji z Hosen Resilience Center’s Democratic Youth Leaders w Ofakim – niskobudżetowym mieście przy granicy z Gazą. Podczas tej okropnej wojny Ofakim straciło 50 mieszkańców, a ponadto wielu mieszkańców zostało rannych (populacja Ofakim to 33 519 mieszkańców).

Democratic Youth Leadership stanowi niesamowitą, wielopokoleniową oraz wieloetniczną grupę. W jej skład wchodzi członkowie pochodzenia ashkenazyjskiego, mizrachijskiego, etiopskiego, ponadto osoby z zaburzeniami neurotypowymi oraz osoby starsze borykające się z niepełnosprawnościami. Warto dodać, że grupa łączy osoby różniące się nie tylko statusem społecznym, ale także wyznaniem. W jej kręgu przeprowadziliśmy seminaria na temat zasad demokracji, rozwiązywania konfliktów/prowadzenia mediacji oraz na temat związku między demokracją, a środowiskiem. Edukacja w tym zakresie stanowi kwestię fundamentalną biorąc pod uwagę sytuację nastolatków, którzy nie tylko zamieszkują izraelskie peryferia geograficzne, ale także są ekonomicznie oraz społecznie zmarginalizowani. W wielu kwestiach ci nastolatkowie są pokrzywdzeni. Aktualne nierówności kształtują status społeczny, dochody, dostęp do edukacji i usług społecznych. Chcieliśmy wyposażyć tych młodych ludzi w narzędzia, które wzmocnią ich szanse na lepszą edukację oraz możliwości na wprowadzenie zmian społecznych. Byłoby to niezwykle osiągnięcie.

Obecnie pragniemy zapewnić im spokojne miejsce, w którym mogliby odbudować siły. Młodzież bardzo chętnie odwiedza Las Jerozolimski w pobliżu którego znajdują się nasze biura. Znajduje się on w okolicy Yad Vashem. Ten kojący pasterski teren jest oceanem nie tylko zieleni, ale także ciszy. Naszym celem jest zbiórka funduszy, które pomogą nam sfinansować seminarium po wojnie, to z kolei da młodzieży szansę na spędzenie czasu w znajomym miejscu na wspólnej „regeneracji”. Cena seminarium wraz z kosztami zakwaterowania na jedną noc wynosi 5000 dolarów. Jeśli udałoby się nam zebrać więcej środków, będziemy mieli możliwość przedłużenia seminarium do dwóch noclegów lub nawet zorganizowania kolejnego seminarium. Jeśli poczujecie taką potrzebę, możecie wesprzeć te programy za pośrednictwem tego [linku](#), możecie także podzielić się nim z każdym, kto mógłby nas finansowo wesprzeć.

Oto zdjęcie nastolatków w pięknym lesie, z czasów dużo jaśniejszych i spokojniejszych.

Pragnę również podzielić się kilkoma linkami do filmów, które młodzież przygotowała podczas poprzednich seminariów: ten [podnoszący na duchu film](#) poprzedzał nasze seminarium, ten zarejestrował [seminarium ekologiczne](#), a pod tym [linkiem](#) jest przedstawione poprzednie seminarium Ofakim.

2. BEDOUIN YOUNG LEADERS

Nasze oczy oraz serca spoglądają także w stronę wschodnich, nieuznawanych wiosek beduińskich znajdujących się na południu pustyni Negew. Nasza organizacja prowadzi tam programy edukacyjne, ponadto posiadamy tam wielu kolegów i przyjaciół. Ofiary ataku Hamasu z 7 października obejmują 19 członków tej społeczności oraz siedmiu zakładników. Wielu członków beduińskiej społeczności pustyni Negew mieszka poniżej granicy ubóstwa, dodatkowo około połowa tej społeczności mieszka bez dachu nad głową. Brakuje odpowiednich struktur bezpieczeństwa. Co więcej beduińskie dzieci również padły ofiarą ataku Hamasu. Warto wspomnieć, że około 60% tej społeczności jest poniżej 18 roku życia.

W ciągu ostatnich dwóch lat [Adam Institute](#) przeprowadził dla studenckiego programu lidarskiego – Desert Stars Institute – programy edukacyjne. Desert Stars Institute łączy młodych ludzi z misją i wspomaga ich, by mogli w pełni realizować swój indywidualny oraz zbiorowy potencjał jako liderzy wnoszący zmianę. Programy te są szczególnie istotne ze względu na wzrost nierówności ekonomicznych, społecznych i obywatelskich wśród populacji beduińskiej – z jej patriarchalną tradycją i złożoną strukturą społeczno-demograficzną.

Okolo 130 młodych liderów z grupy beduińskiej wzięło udział w naszych szkoleniach, w wyniku których zapoznali się m.in. z „[metodą Betzavta Instytutu Adama](#)”, którą mogą wykorzystać do wspierania zmian społecznych. Dla wielu z nich było to pierwsze spotkanie z takimi zagadnieniami jak prawo do równości, prawo do posiadania mieszkania, prawa obywatelskie, prawa kobiet itp. Na ten rok wnieśli prośbę o przeprowadzenie dodatkowych szkoleń. Oto zdjęcie z poprzedniego seminarium:

Nauka polega na odkrywaniu, wzmacnianiu tożsamości oraz nadawaniu legitymacji różnym uczuciom i perspektywom. Na bazie dziesięcioleci doświadczeń, Instytut Adama opracowuje materiały edukacyjne przeznaczone dla uczniów z całego kraju, włączając w to także dzieci.

3.NAUKA DLA DZIECI W CZASIE WOJNY: Programy Instytutu Adama dla dzieci w wieku 5-8 lat skupiają się na opowieściach, piosenkach, sztuce oraz zabawie; wszystko to, aby ułatwić wyrażanie emocji, wzmocnić poczucie przynależności oraz pomóc w zrozumieniu różnic

w odpowiedzi na sytuacje ekstremalne. Natomiast program dla dzieci w wieku 9-12 lat, który opiera się na interaktywnej wystawie doświadczalnej, obejmuje gry oraz zadania edukacyjne, które edukują o takich zagadnieniach jak dyskryminacja, wyznaczenie kozłów ofiarnych, tolerancja, różnorodność, przemoc. Uczestnicy zdobywają wiedzę na temat równości, akceptacji różnic oraz prawa do godności, a także są zachęceni do dzielenia się własnymi doświadczeniami. Oba programy mogą być realizowane zarówno w domu, w szkole, jak i za pomocą platformy Zoom.

Inwestowanie w młodzież oznacza inwestowanie w naszą przyszłość. W przytoczonych przykładach młodzi liderzy dzielą się wiedzą, którą zdobyli w trakcie seminariów przeprowadzonych przez Instytut Adama, z rówieśnikami ze swoich klas, społeczności, innych programów – dodając w ten sposób nową wartość oraz wprowadzając rezonans.

W czasach wojny i wyzwań wspólnota staje się ważnym źródłem siły. Obecnie jesteśmy częścią tego procesu. Młodzi, demokratyczni liderzy twierdzą, że programy, takie jak nasze, pomagają

wzmocnić solidarność i umiejętność przetrwania w ekstremalnych sytuacjach, takich jak te, które aktualnie nas otaczają.

Rozpoczęcie tych projektów to nasza próba pomocy młodym ludziom, którzy obecnie tego wsparcia potrzebują – sami już nam to powiedzieli. Pomaganie dzieciom w przetrwaniu tych niezwykle trudnych czasów to nasz nadrzędny cel.

Niesie to ze sobą ogromną odpowiedzialność edukacyjną, ale jesteśmy zdecydowani ponieść tę odpowiedzialność. Z zapałem będziemy kontynuować naszą pracę na rzecz promowania izraelskiej demokracji, budowania pokojowych relacji między izraelskimi Żydami i obywatelami arabskich państw oraz wspierania procesu pokojowego w regionie.

To może brzmieć chępliwie, ale wiemy, że nie ma innej drogi naprzód.

Nie ukrywam, że obecnie przeżywamy trudne i przerażające chwile.

Bardzo mile widziane będzie Wasze wsparcie i partnerstwo. Ten [link](#) przekieruje Was do naszej strony z opcjami dotacyjnymi w różnych walutach. Każda kwota zostanie przeznaczona na naprawę i budowę naszej przyszłości.

Proszę śmiało udostępniać ten e-mail swoim znajomym oraz osobom, które mogą uznać naszą wiadomość za istotną. Możecie także zapisać się do naszej listy mailingowej za pomocą tego [linku](#).

Obyśmy doczekali lepszych czasów.

Z wdzięcznością,

Uki

Tekst oryginalnie ukazał się na naszej stronie w języku angielskim. List został przetłumaczony przez stażystkę Instytutu Boyma Andżelikę Serwatkę pod opieką Patrycji Pendrakowskiej. Wszelkie uwagi dotyczące tłumaczenia prosimy kierować na adres info@instytutboyma.org

Uki Maroshek Klarman

Dyrektor wykonawczy The Adam Institute for Democracy and Peaces, a także jedna z jego założycieli. Stworzyła metodę „Betzavta – Adam Institute’s facilitation metod”. Poprzez nią dążyła do uczynienia edukacji demokratycznej dostępną dla wszystkich. Metoda angażuje poprzez doświadczalne nauczanie, jest ona głęboko zakorzeniona w filozofii, socjologii, psychologii społecznej jednocześnie dostarczając uczestnikom satysfakcji. Dr. Maroshek-Klarman opracowała również wiele programów z zakresu demokracji, edukacji obywatelskiej i pokoju. Dodatkowo jest autorką książek i artykułów oraz posiada doktorat z filozofii politycznej zdobyty na Uniwersytecie Tel Awiwu.

AN “ASIAN NATO”: CHANCES AND PERSPECTIVES

The Russian invasion of Ukraine has reinvigorated NATO. Can the Chinese pressure on its neighbours, especially Taiwan, create an Asian equivalent of NATO?

Paweł Behrendt

The Russian invasion of Ukraine has reinvigorated NATO. Can the Chinese pressure on its neighbours, especially Taiwan, create an Asian equivalent of NATO?

Heightened tension between authoritarian powers and the democratic world creates favourable conditions to reinvent the security infrastructure in the Indo-Pacific. Responding to the expansion of an aggressive power by forging an alliance, treaty organisation or just a coherent balancing coalition is considered in Europe a natural reaction. The lack of such a framework in Eastern Asia is surprising for Europeans. Before analysing the possibility of an “Asian NATO”, it should be explained why such a bloc has not yet been created.

The most straightforward answer is: a weak tradition of multilateral frameworks in Asia. Nevertheless, the roots of the modern Indo-Pacific Order lie in the 1951 San Francisco Treaty. In an article for the Foreign Affairs, the then secretary of state John Foster Dulles explained the reasons why Washington did not attempt to create a NATO equivalent for East Asia and instead chose the hub-and-spokes system – a set of bilateral ties centred around Washington.

First, just a few years after the war, it was tough to persuade regional states to make an alliance with Japan. The assumption presented by Dulles was that allies preferred to see Japan “kept down” by the US. Furthermore, East Asia was considered too big to create a coherent regional pact. The Washington and Pentagon decision-makers feared a force over-extension and engagement in local conflicts. At the beginning of the '50s, it seemed that France and Great Britain were able to control the situation in their colonies in Indochina and Malaya and needed just limited support from the US.

Decolonisation was then an important factor in Asian politics. Fresh resentments were one of the biggest problems in the US Asia policy of the late '40s and '50s. The US was principally anticolonial, yet, in the name of fighting communism, it supported France, Great Britain and the Netherlands in their struggle to keep colonial empires. Dulles was well aware that new states like Burma or Indonesia would be reluctant to closer security cooperation with their former colonial overlords.

Another reason not to create a regional treaty organisation was the general political situation in the region. In 1951 it was still not clear what the faith of Korea and China would be. Chiang Kai-

shek still hoped to return to the mainland and defeat the Communists. Under such conditions, the US was reluctant to draw “red lines” that could provoke a full-scale war with the Eastern Bloc.

Instead, Washington chose to set limited targets of the security policy and create favourable conditions for eventual military operations. Just as today, it meant hosting bases to hold naval and air supremacy. In effect, all commitments were limited to the first island chain, or “coastal chain”, as Dulles put it. However, the treaties with Australia, New Zealand and the Philippines mention “the development of a more comprehensive system of regional security in the Pacific area”.

Why SEATO and ANZUS did not survive?

After the French defeat in Vietnam, the US made an attempt to create a regional alliance in the form of the South East Asia Treaty Organization (SEATO). Established in September 1954 organisation included: the US, Pakistan, Thailand, the Philippines, Australia, New Zealand, Great Britain and France.

SEATO proved to be a failed attempt. Due to reasons pointed out by Dulles and many more, SEATO had a very loose structure and did not establish operation mechanisms. Obligations of the member states were unclear, as well as criteria of how to define an external threat and how to answer it. In case of a threat, the pact members had to respond according to their own procedures. As a result, SEATO was unable to fulfil its purpose and was disbanded in 1977.

Yet another attempt to create a multilateral security framework in the Indo-Pacific was ANZUS. If any alliance is now “brain dead”, it is the pact between Australia, New Zealand and the US. Even the current status of the pact is not sure, with Wellington claiming it is not binding anymore.

The birth of Quad

The idea of a multilateral security framework for the Indo-Pacific raised in 2004 in the aftermath of the tsunami and the later rescue operations. However, it was the Japanese Prime Minister Shinzō Abe, who during his speech to the Indian Parliament in 2007, for the first time expressed the concept of the Quadrilateral Security Dialogue between Japan, India, Australia and the US. In this way the Quad was born. The general idea was to create a platform for four democratic states to work together in order to curb China's expansion and maintain a liberal rules-based order in Asia. Abe's idea would have passed without much echo had it not been for China. It was Beijing that made headlines with the Quad and began to spread visions of an "Asian NATO" aimed against the PRC.

This first approach to the Quad ended quickly for lack of interest. In the same year, 2007, Labour's Kevin Rudd became Australia's Prime Minister and set his sights on closer cooperation with China. Thus, Australia proved to be the weakest link, although interest in such cooperation was also moderate in India and the USA. In the same year, Abe lost his prime ministerial seat, and his successors did not take up the idea of four-party cooperation.

Quad 2.0

The Quad returned in 2016 and this time it received more attention. Again, Abe was the *spiritus movens* behind the concept. The Japanese Prime Minister began to promote the concept of the Quad as part of the Free and Open Indo-Pacific (FOIP).

This time, the Quad began to take a more hard security oriented features with China seen as a revisionist power in the region. With Chinese navy more numerous and modern it had begun to venture further and further from home waters. The Indian Ocean became an important area of its activity. As the PRC became more visible internationally and showed great-power ambitions, this caused understandable concern among military planners in Australia, India, Japan and the US.

The navies' attention, however, focused not on the fight for command of the sea but on more peaceful activities. Building greater situational awareness in the maritime domain was mentioned first. It referred to a better capacity to monitor various activities, such as illegal fishing in the exclusive economic zones of other states. Attention, albeit less officially, was drawn to Chinese research vessels carrying out intelligence activities under the guise of scientific research.

Finally, improved situational awareness and coordination are seen as means of countering the activities of Chinese paramilitary units, the so-called maritime militias, also known as "little blue men". These formations are used extensively by Beijing in the South and East China Seas, where they enable operations in the "grey zone" below the threshold of war. For this reason, naval vessels of Australia, Japan and the United States are often helpless when confronted by aggressive but formally civilian militias supported by also non-military coast guards.

With time the Quad broadened its activities beyond maritime issues. It now includes, among other things, humanitarian assistance and disaster relief (HADR) missions and a growing numbers of non-military policies, like delivering COVID vaccines to ASEAN states or building resilient logistic chains. Such an approach reflects a growing area of confrontation with China. The goal is not only to keep in check China's power but also to fight for the "hearts and minds" of people in other Indo-Pacific nations and reduce their own dependency on the Chinese economy, in areas such as rare earths, semiconductors, EV batteries, and medical supplies.

During the Biden administration, the Quad meetings have become more often and more elaborate. Nevertheless, the framework still does not have any official structure, being an informal consultative format, which gives it flexibility much needed to constrain China's elusive influence and does not antagonise potential partners. The best example here is ASEAN, taking the framework bit suspicious due to the fear it will undermine the organisation's centrality in Southeast Asia.

Finally, the most vocal opponent of formalisation is India. New Delhi is very committed to its strategic autonomy, which is seen as a cornerstone of independent foreign policy. Thus, ambivalence towards formal alliances and binding frameworks is perceived as a constraint on own freedom of action. Because of this approach, despite tense relations with China and ever

closer military cooperation with the US, India is not a potential member of an possible Asian Alliance.

A realistic pro-American Asian Alliance?

Who can be counted in then? As obvious Japan and Australia emerge as the most obvious candidates'. Both countries are long-term US allies and increase bilateral security cooperation between themselves. The late prime minister Abe introduced a package of bills enabling Japan to participate in multilateral alliances. It was an answer to the growing tension in relations with China. However, no signals from Tokyo and Canberra suggest interest in creating any treaty organisation. Australia and Japan aim to build ever closer bilateral cooperation, strengthen their own alliances with the US and encourage NATO states, especially France, Germany and the UK, to play a more active role in the Indo-Pacific.

Other US allies and partners in the region are even less likely to contribute in the context of an "Asian NATO". In the case of South Korea, for the foreseeable future, North Korea will remain a major threat. Seoul is well aware that without Beijing's involvement, the North Korean problem cannot be settled or even managed. Hence the policy towards China, despite all tensions, avoids antagonising the powerful neighbour. Another problem is historical issues with Japan causing regular frictions in bilateral relations. One of the results of this situation is the staunch opposition of South Korea against any engagement of the JSDF in the Korean Peninsula, even in case of contingency.

The effect of this state of affairs is huge problems in building basic security cooperation with Japan. It has been painfully evident in the Obama administration's attempts to bring its two key allies in East Asia closer together. After painstaking negotiations, Washington led to the conclusion of an intelligence-sharing agreement (GSOMIA) between Tokyo and Seoul. The agreement was due to be signed in June 2012, but opposition protests and a protracted debate in South Korea postponed the signing until November 2016.

The current administration of president Yoon Suk-yeol is the first to speak loud about the enhanced security cooperation with Japan. In September 2022, after six years, Seoul agreed to resume the high-level defence talks. President Yeon and his advisors consider previous policies toward China and North Korea unsuccessful. Improvement in relations with Japan and a trilateral partnership with the US is likely to bolster deterrence.

An important step has been the first trilateral summit held on August 18 at Camp David. Three documents: “Camp David Principles”, the “Spirit of Camp David” and the “Commitment to Consult among Japan, the Republic of Korea and the United States” have set a framework for future cooperation. Significantly the military cooperation seems to be a secondary issue. Although the parties agreed to held regular exercises, share intelligence data and develop missile defence, in the foreground were political and economic issues, like commitment to held regular summits with participation of foreign and defence ministers and chairmen of national security councils. Much attention has been paid to economic and technological cooperation, namely to build “China-free” supply chains in semiconductors, EV batteries and green technologies.

In the same vein was another meeting between Kishida and Yoon, this time on the sidelines of the APEC Summit in November. Both leaders declared deepening of bilateral cooperation in fields of quantum computing and hydrogen energy. However, it is still far away from any form of an “Asian NATO” and not sure if the next ROK president will continue this approach.

Nevertheless, just like Australia and Japan, the new South Korean administration is keen to enhance cooperation with NATO. An important signal from Seoul is the president’s Yoon participation in two consecutive NATO summits in 2022 and 2023.

Southeast Asian allies

The US partners and allies in Southeast Asia can be put in a single group. The Philippines, Vietnam, Singapore and Indonesia struggle with Chinese pressure. The key issue here, is the South China Sea (SCS) dispute. China’s claims and their subsequent pursuit in the form of economic and political coercion and building of artificial islands have put the SCS as one of the

crucial geopolitical hotspots of the world. However, the dispute has virtually no effect on the regional security framework.

In theory, facing a common challenge, the Philippines, Vietnam and Malaysia could try to build a mechanism allowing them to manage maritime disputes between them and oppose China together. But in practice nothing like that has happened so far. The claimant states are more interested in boosting security cooperation with the US, Australia, India and Japan, which aim to limit China's expansion in the region. Even with growing cooperation within the Quad, the US allies and partners in Southeast Asia seem to avoid multilateral frameworks in security cooperation.

Nevertheless, the PRC does not pose a direct military threat to the region. Joining any anti-Chinese alliance would definitely change this. Another factor is strong economic ties with China, effectively reducing interest in actions Beijing would perceive as too hostile. As a result, even Vietnam, for years the most vocal critic of the PRC in the region, remains staunchly non-aligned.

Cautious posture does not mean a lack of support. The Philippine ambassador to the US, Jose Manuel Romualdez, declared recently that in case of the Taiwan crisis the Southeast Asian nation might allow US military access.

Taiwan off the table

What about Taiwan? The first question is if the US is going to keep the "strategic ambiguity". If yes, inviting Taiwan to a treaty organisation is a "no go" option. If not, then there is a question if Taiwan would perceive membership as beneficial. Definitely, it would enhance the island-state's international recognition and give formal security guarantees. On the other hand, it would antagonise China more and further raise tension in the Taiwan Strait.

Another issue is whether Beijing would treat a Taiwanese membership as a *casus belli*. If yes, there would be no deterrence effect, and the alliance would be counterproductive in this field. It is highly doubtful that any leader in Indo-Pacific would decide to join the pact that heightens the

risk of a contingency. Given the broad network of security cooperation, any multilateral treaty can be formalised after an eventual war starts.

The case of Ukraine proves one does not necessarily need to be part of an alliance to effectively fight a hostile, neighbouring autocratic power. What one needs is strong support from the free world. Taipei seems to be well aware of this and since the Russian invasion of Ukraine concentrates on internationalising the Taiwan issue and building support in the West. Chinese actions like the recent Taiwan Strait Crisis of 2022 only helped here.

Is the Multi-Alliance beneficial at all?

A question of uttermost importance is what would be the benefits of an “Asian NATO”? In the case of the US, the answer is fairly simple. A treaty organisation would gather all allies from the Indo-Pacific, build an integrated security framework with hopefully clear members’ obligations, procedures and mechanisms, and simplify the existing network of alliances. However, as was presented, to US allies and partners the answer is not so clear.

Except for a broader and deepened security cooperation among the Quad, there is more interest in bolstering cooperation with NATO than creating any regional alliance. In face of increasing pressure from China and Russia, it is natural for democratic countries to seek closer ties with the Euro-Atlantic area. This posturing dovetails with plans to transform NATO into a global alliance, speaking with some exaggeration as the ‘armed arm’ of the Western world. Recall that in December 2020, the first meeting of foreign ministers in the NATO + IP4 format took place. This acronym refers to the four democratic countries of the Indo-Pacific region: Australia, Japan, South Korea and New Zealand. Since then, regular meetings of the North Atlantic Council with IP4 have also begun. Moreover, in May 2022, the first meeting between the NATO Military Committee and the four Indo-Pacific partners took place.

Should we therefore expect Japan and South Korea to join NATO someday? Not necessarily. Most European allies are not keen to engage directly in far Asia and risk a full throttle confrontation with China, nor have the potential for doing this. It does not, of course, imply a

reluctance to strengthen cooperation with countries in the region. Washington seems well aware of this and is creating new formats like AUKUS or coalitions of the willing, supporting France's involvement in the Pacific. Japan and Australia are also pushing Germany to engage more in the region.

On the other hand, Tokyo and Seoul are also not revealing membership ambitions. Greater cooperation with NATO, but also with individual states from Europe, simply increases the number of options available and strengthens their own position on the international stage. Furthermore, given the magnitude of challenges and threats posed by the PRC, a local treaty organisation does not present enough potential. Thus, enhanced cooperation with the actually most powerful alliance presents a much better option.

China has, of course, criticised the strengthening of cooperation with NATO by the Indo-Pacific countries while warning against the expansion of the alliance in Asia or the creation of a similar pact in the region. However, such posturing has more to do with attempts to impose its narrative, domestic propaganda and projection of Beijing's fears than with reality.

It seems that since the '50s, little has changed. The creation of a regional treaty organisation still meets numerous obstacles, and bilateral arrangements with Washington continue to be perceived as a sufficient guarantee of security, with cooperation with NATO and its individual members acting as an add-on, multiplying the benefits. Of course, this situation may change in the future. Such a trigger could be direct Chinese aggression against one of its neighbours. Just like the Russian invasion of Ukraine, a war would totally alter all security calculations.

Paweł Behrendt

Analyst on Security and East Asia (China and Japan). PhD candidate at the Faculty of Political Science of the University of Vienna. Major areas of interest include: foreign and defence policy of Japan and China, international relations and security in East Asia, conflicts in Asia. Author of books "Chińczycy grają w go" and "Korzenie niemieckich sukcesów w Azji", as well as several dozens of articles on history and security issues in Asia published in Poland and abroad.

AZJATYCKIE NATO: SZANSE I PERSPEKTYWY

Przez rosyjską inwazję na Ukrainę NATO odżyło. Czy chińska presja na sąsiadów, zwłaszcza na Tajwan, może stworzyć azjatycki odpowiednik NATO?

Paweł Behrendt

Rosyjska inwazja na Ukrainę przeorganizowała NATO. Czy chińska presja na sąsiadów, zwłaszcza na Tajwan, może stworzyć azjatycki odpowiednik NATO?

Wzmożone napięcie między autorytarnymi mocarstwami, a światem demokratycznym stwarza dogodne warunki do przebudowy architektury bezpieczeństwa w regionie Indo-Pacyfiku. Zawiązanie sojuszu, organizacji traktatowej czy po prostu spójna koalicja równoważąca jako odpowiedź na ekspansję agresywnego mocarstwa jest uważana w Europie za naturalną reakcję. Brak takich struktur w Azji Wschodniej jest dla Europejczyków zaskakujący. Dlatego zanim będzie można podjąć analizę możliwości potencjalnego "azjatyckiego NATO" należy wyjaśnić, dlaczego taki blok jeszcze nie został utworzony.

Najprostsza odpowiedź brzmi: słabo zakorzeniona w Azji tradycja porozumień wielostronnych. Niemniej jednak, korzenie współczesnego porządku Indo-Pacyfiku tkwią jeszcze w traktacie z San Francisco z 1951 roku. W artykule dla Foreign Affairs ówczesny sekretarz stanu John Foster Dulles wyjaśnił powody, dla których Waszyngton nie podjął próby stworzenia odpowiednika NATO dla Azji Wschodniej, a zamiast tego wybrał system hub-and-spokes - czyli zestawu dwustronnych powiązań skupionych wokół Waszyngtonu.

Przede wszystkim, zaledwie kilka lat po wojnie trudno było przekonać państwa regionu do zawarcia sojuszu z Japonią. Teza przedstawiona przez Dullesa stanowiła, że sojusznicy woleli widzieć Japonię "trzymaną w ryzach" przez Stany Zjednoczone. Co więcej, Azja Wschodnia była uważana za zbyt rozległy obszar, by można było stworzyć spójny pakt regionalny. Decydenci w Waszyngtonie i Pentagonie obawiali się nadmiernego rozciągnięcia sił oraz zaangażowania w lokalne konflikty. Ponadto, na początku lat 50. wyglądało na to, że Francja oraz Wielka Brytania są w stanie panować nad sytuacją w swoich koloniach w Indochinach i na Malajach, a wsparcia ze strony USA potrzebują jedynie w ograniczonym stopniu.

Dekolonizacja okazała się wówczas istotnym czynnikiem w polityce azjatyckiej. Świeże resentymenty stanowiły jedną z największych bolączek amerykańskiej polityki wobec Azji w późnych latach 40. i 50. Stany Zjednoczone były zasadniczo antykolonialne, jednakże w imię walki z komunizmem wspierały Francję, Wielką Brytanię i Holandię w ich wysiłku o utrzymanie imperiów kolonialnych. Dulles doskonale zdawał sobie sprawę, że nowo powstałe państwa, takie jak Birma czy

Indonezja, będą stronili od ściślejszej współpracy w zakresie bezpieczeństwa ze swoimi byłymi kolonialnymi władcami.

Kolejnym powodem, dla którego nie utworzono regionalnej organizacji traktatowej, była ogólna sytuacja polityczna w regionie. W 1951 roku wciąż nie było jasne, jaka będzie kolej losów Korei i Chin. Czang Kai-szek nadal miał nadzieję na powrót na kontynent i pokonanie komunistów. W takich warunkach Stany Zjednoczone były niechętne wyznaczaniu "czerwonych linii", które mogłyby sprowokować wojnę na pełną skalę z blokiem wschodnim.

Zamiast tego Waszyngton zdecydował się wyznaczyć ograniczone cele polityki bezpieczeństwa i stworzyć korzystne warunki dla ewentualnych operacji wojskowych. Podobnie jak dziś, oznaczało to posiadanie baz w celu utrzymania przewagi morskiej i powietrznej. W efekcie wszystkie zobowiązania zostały ograniczone do pierwszego łańcucha wysp lub "łańcucha przybrzeżnego", jak to ujął Dulles. Jednakże traktaty z Australią, Nową Zelandią i Filipinami wspominają o "rozwoju bardziej kompleksowego systemu bezpieczeństwa regionalnego w rejonie Pacyfiku".

Dlaczego SEATO i ANZUS nie przetrwały?

Po klęsce Francji w Wietnamie, Stany Zjednoczone podjęły próbę stworzenia regionalnego sojuszu w postaci Organizacji Traktatu Azji Południowo-Wschodniej (SEATO). Założona we wrześniu 1954 roku organizacja obejmowała: USA, Pakistan, Tajlandię, Filipiny, Australię, Nową Zelandię, Wielką Brytanię oraz Francję.

SEATO zakończyło się fiaskiem. Z powodów wskazanych przez Dullesa, a także wielu innych, sojusz miał bardzo luźną strukturę i nie ustanowił mechanizmów operacyjnych. Obowiązki państw członkowskich były dość niejasne, podobnie zresztą jak kryteria definiowania zagrożenia zewnętrznego i reagowania na nie. W przypadku zagrożenia członkowie paktu mieli reagować zgodnie z własnymi procedurami. W rezultacie SEATO nie było w stanie wypełnić swojego celu i zostało rozwiązane w 1977 roku.

Kolejną próbą stworzenia wielostronnych ram bezpieczeństwa w regionie Indo-Pacyfiku był ANZUS. Jeśli jakikolwiek sojusz jest obecnie w stanie "śmierci mózgowej", to jest nim właśnie

sojuszu między Australią, Nową Zelandią i Stanami Zjednoczonymi. Nawet obecny status paktu nie jest pewny, a ponadto Wellington twierdzi, że nie jest on już wiążący.

Narodziny Quad

Idea wielostronnych ram bezpieczeństwa dla Indo-Pacyfiku pojawiła się w 2004 roku w następstwie tsunami i późniejszych operacji ratunkowych. Jednakże to dopiero japoński premier Shinzō Abe, podczas swojego przemówienia w indyjskim parlamencie w 2007 roku, po raz pierwszy przedstawił koncepcję Czterostronnego Dialogu Bezpieczeństwa pomiędzy Japonią, Indiami, Australią i Stanami Zjednoczonymi. W ten sposób narodził się Quad. Ogólną ideą było stworzenie platformy dla czterech demokratycznych państw do współpracy w celu ograniczenia ekspansji Chin i utrzymania liberalnego, opartego na prawie międzynarodowym porządku w Azji. Pomysł Abe przeszedłby bez większego echa, gdyby nie Chiny. To właśnie Pekin nagłośnił kwestie Quad na pierwszych stronach gazet i zaczął rozpowszechniać wizję "azjatyckiego NATO" wymierzonego w ChRL.

To pierwsze podejście do stworzenia Quad szybko zakończyło się fiaskiem z racji braku zainteresowania. Jeszcze tego samego roku (2007) Kevin Rudd z Partii Pracy został premierem Australii i postawił na bliższą współpracę z Chinami. Tym samym Australia okazała się najsłabszym ogniwem, choć wciąż zainteresowanie tego typu współpracą było umiarkowane - także w Indiach i USA. Jednakże, jeszcze w tym samym roku Abe stracił fotel premiera, a jego następcy nie podjęli idei czterostronnej współpracy.

Quad 2.0

Quad powrócił w 2016 roku i tym razem przykuł większą uwagę. Ponownie, Abe stał się *spiritus movens* tej koncepcji. Premier Japonii zaczął promować koncepcję Quad jako część Wolnego i Otwartego Indo-Pacyfiku (FOIP).

Tym razem Quad zaczął nabierać bardziej cech zorientowanych na twarde bezpieczeństwo, z Chinami postrzeganymi jako mocarstwo rewizjonistyczne. Wraz ze wzrostem liczebności oraz z postępującą modernizacją chińskiej marynarki wojennej, zaczęła ona zapuszczać się coraz dalej od rodzimych wód, a ocean Indyjski stał się istotnym obszarem jej aktywności. W miarę jak ChRL

stawiała się coraz bardziej widoczna na arenie międzynarodowej i wykazywała coraz częściej wielkomocarstwowe ambicje, zaczęło to wywoływać zrozumiałe zaniepokojenie wśród strategów wojskowych w Australii, Indiach, Japonii i Stanach Zjednoczonych.

Jednakże uwaga marynarki wojennej skupiła się nie na walce o panowanie na morzu, ale na bardziej pokojowych działaniach. Na pierwszym miejscu wymieniono budowanie większej świadomości sytuacyjnej na morzu. Odnosiło się to też do lepszej zdolności do monitorowania różnych działań, takich jak nielegalne połowy w wyłącznych strefach ekonomicznych innych państw. Zwrócono uwagę, chociaż w mniej oficjalny sposób, na chińskie statki badawcze prowadzące działalność wywiadowczą pod przykrywką badań naukowych.

Wreszcie, lepsza świadomość sytuacyjna i koordynacja są postrzegane jako środki zapobiegające działaniom chińskich jednostek paramilitarnych, tzw. milicji morskich, znanych również jako "małe niebieskie ludziki". Formacje te są szeroko wykorzystywane przez Pekin na Morzu Południowochińskim i Wschodniocińskim, gdzie umożliwiają operacje w tzw. "szarej strefie" poniżej progu wojny. Z tego powodu okręty wojenne Australii, Japonii oraz Stanów Zjednoczonych są często bezradne w konfrontacji z agresywnymi, choć formalnie cywilnymi milicjami, wspieranymi również przez niewojskową straż przybrzeżną.

Z czasem Quad rozszerzył swoje działania poza kwestie morskie. Obecnie obejmuje ona m.in. misje pomocy humanitarnej oraz pomocy w przypadku katastrof (HADR). Ponadto, obejmuje to także rosnącą liczbę polityk niemilitarnych, takich jak dostarczanie szczepionek przeciwko COVID do państw ASEAN lub budowa bezpiecznych łańcuchów logistycznych. Takie podejście odzwierciedla rosnący obszar konfrontacji z Chinami. Celem jest nie tylko kontrolowanie potęgi Chin, ale także walka o "serca i umysły" ludzi w innych krajach Indo-Pacyfiku oraz zmniejszenie własnej zależności od chińskiej gospodarki w obszarach takich jak metale ziem rzadkich, półprzewodniki, akumulatory do pojazdów elektrycznych i materiały medyczne.

Za czasów administracji Bidena spotkania Quad stały się częstsze i bardziej rozbudowane. Niemniej jednak, ramy spotkania nie mają żadnej oficjalnej struktury, wciąż stanowiąc nieformalny format konsultacyjny, który zapewnia mu elastyczność - tak potrzebną do ograniczenia nieuchwytnych wpływów Chin, a przy tym nie antagonizuje potencjalnych partnerów. Najlepszym przykładem jest

tutaj ASEAN, który traktuje format nieco podejrzliwie ze względu na obawy, że może podważyć centralną pozycję organizacji w Azji Południowo-Wschodniej.

Wreszcie, najgorętszym przeciwnikiem formalizacji są Indie. New Delhi jest bardzo przywiązane do swojej autonomii strategicznej, która jest postrzegana jako kamień węgielny niezależnej polityki zagranicznej. W związku z tym ambiwalencja wobec formalnych sojuszy i wiążących ram jest przez Indie uważana jako ograniczenie własnej swobody działania. Ze względu na takie podejście, pomimo napiętych stosunków z Chinami i coraz ściślejszej współpracy wojskowej ze Stanami Zjednoczonymi, Indie nie stanowią potencjalnego członka ewentualnego sojuszu azjatyckiego.

Realistyczny proamerykański sojusz azjatycki?

Na kogo w takim razie można liczyć? Najbardziej oczywistymi kandydatami są Japonia i Australia. Oba kraje są wieloletnimi sojusznikami USA i wciąż zwiększają między sobą dwustronną współpracę w zakresie bezpieczeństwa. Nieżyjący już premier Abe wprowadził pakiet ustaw umożliwiających Japonii uczestnictwo w wielostronnych sojuszach. Była to odpowiedź na rosnące napięcie w relacjach z Chinami. Żadne sygnały z Tokio i Canberry nie wskazują jednak na większe zainteresowanie utworzeniem jakiegokolwiek organizacji traktatowej. Australia wraz z Japonią dążą do zacieśniania współpracy dwustronnej, wzmocnienia własnych sojuszy z USA oraz zachęcania państw NATO - zwłaszcza Francji, Niemiec i Wielkiej Brytanii - do odgrywania aktywniejszej roli w regionie Indo-Pacyfiku.

Inni sojusznicy oraz partnerzy USA w regionie są jeszcze mniej skłonni do wniesienia swojego wkładu w kontekście "azjatyckiego NATO". W przypadku Korei Południowej, przynajmniej w najbliższej przyszłości, Korea Północna pozostanie głównym zagrożeniem. Seul doskonale zdaje sobie sprawę, że bez zaangażowania Pekinu problem północnokoreański nie może zostać rozwiązany ani nawet kontrolowany. Stąd też polityka wobec Chin, pomimo wszelkich napięć, unika antagonizowania potężnego sąsiada. Kolejnym problemem są kwestie historyczne z Japonią, które powodują regularne tarcia w relacjach dwustronnych. Jednym z efektów tej sytuacji jest stanowczy sprzeciw Korei Południowej wobec jakiegokolwiek zaangażowania Japońskich Sił Samoobrony na Półwyspie Koreańskim, nawet w sytuacjach kryzysowych.

Efektym takiego stanu rzeczy są ogromne problemy w budowaniu nawet najbardziej fundamentalnej współpracy w zakresie bezpieczeństwa z Japonią. Było to dotkliwie zauważalne za czasów administracji Baracka Obamy, która usiłowała zbliżyć do siebie swoich dwóch kluczowych sojuszników w Azji Wschodniej. Po żmudnych negocjacjach Waszyngton doprowadził do zawarcia umowy o wymianie informacji wywiadowczych (GSOMIA) pomiędzy Tokio i Seulem. Umowa miała zostać podpisana w czerwcu 2012 roku, jednak protesty opozycji i przedłużająca się debata w Korei Południowej przesunęły jej podpisanie na listopad 2016 roku.

Obecna administracja prezydenta Yoon Suk-yeola jest pierwszą, która głośno mówi o zacieśnieniu współpracy z Japonią w zakresie bezpieczeństwa. We wrześniu 2022 roku, czyli po sześciu latach, Seul wreszcie zgodził się na wznowienie rozmów na wysokim szczeblu w dziedzinie obronności. Prezydent Yeon oraz jego doradcy oceniają poprzednią politykę wobec Chin i Korei Północnej jako nieskuteczną. Poprawa stosunków z Japonią i trójstronne partnerstwo z USA prawdopodobnie wzmocni zdolności odstraszenia.

Znaczącym krokiem w tym kierunku okazał się pierwszy trójstronny szczyt, który odbył się 18 sierpnia w Camp David. Trzy dokumenty: "Zasady Camp David", "Duch Camp David" oraz "Zobowiązanie do konsultacji pomiędzy Japonią, Republiką Korei i Stanami Zjednoczonymi" wyznaczyły ramy przyszłej współpracy. Co istotne, współpraca wojskowa wydaje się być kwestią drugorzędną. Chociaż strony zgodziły się na regularne ćwiczenia wojskowe, wymianę danych wywiadowczych oraz rozwój obrony przeciwrakietowej, na pierwszy plan wysunęły się kwestie polityczne i gospodarcze, takie jak zobowiązanie do organizowania regularnych szczytów z udziałem ministrów spraw zagranicznych i obrony oraz przewodniczących rad bezpieczeństwa narodowego. Wiele uwagi poświęcono współpracy gospodarczej i technologicznej, a konkretnie budowaniu "wolnych od Chin" łańcuchów dostaw półprzewodników, akumulatorów do pojazdów elektrycznych oraz zielonych technologii.

W tym samym duchu odbyło się kolejne spotkanie Kishidy i Yoona, tym razem na uboczu listopadowego szczytu APEC. Obaj przywódcy zadeklarowali pogłębienie dwustronnej współpracy w dziedzinie komputerów kwantowych i energii wodorowej. Wciąż jednak daleko jest do utworzenia jakiegokolwiek formy "azjatyckiego NATO" i nie jest pewne, czy następny prezydent Korei Południowej będzie kontynuował tego rodzaju podejście.

Niemniej jednak, podobnie jak Australia i Japonia, nowa administracja Korei Południowej jest chętna do zacieśniania współpracy z NATO. Ważnym sygnałem z Seulu jest udział prezydenta Yoona w dwóch kolejnych szczytach Sojuszu w 2022 oraz 2023 roku.

Sojusznicy z Azji Południowo-Wschodniej

Partnerów i sojuszników USA w Azji Południowo-Wschodniej można umieścić w jednej grupie. Filipiny, Wietnam, Singapur i Indonezja zmagają się z chińską presją. Kluczową kwestią jest tutaj spór na Morzu Południowochińskim. Roszczenia Chin, a następnie ich realizacja w postaci presji gospodarczej i politycznej oraz budowy sztucznych wysp sprawiły, że Morze Południowochińskie stało się jednym z kluczowych geopolitycznych punktów zapalnych na świecie. Spór ten nie ma jednak praktycznie żadnego wpływu na regionalne formaty bezpieczeństwa.

Teoretycznie, w obliczu wspólnego wyzwania, Filipiny, Wietnam i Malezja mogłyby podjąć próbę zbudowania mechanizmu pozwalającego im na zarządzanie sporami morskimi i przeciwstawianie się Chinom. W praktyce jednak jak dotąd nic takiego nie miało miejsca. Państwa te są raczej zainteresowane zacieśnieniem współpracy w zakresie bezpieczeństwa z USA, Australią, Indiami i Japonią, których celem jest ograniczenie ekspansji Chin w regionie. Nawet przy rosnącej współpracy w ramach Quad, sojusznicy i partnerzy USA w Azji Południowo-Wschodniej wydają się wciąż unikać wielostronnych formatów współpracy w zakresie bezpieczeństwa.

Niemniej jednak ChRL nie stanowi bezpośredniego zagrożenia militarnego dla regionu. Dołączenie do jakiegokolwiek antychińskiego sojuszu z pewnością wpłynęłoby na zmianę tego stanu rzeczy. Kolejnym czynnikiem są silne więzi gospodarcze z Chinami, skutecznie zmniejszające zainteresowanie działaniami, które Pekin postrzeżałby jako zbyt wrogie. Skutkiem czego nawet Wietnam, który przez lata stanowił najgłośniejszego krytyka ChRL w regionie, wciąż pozostaje niezaangażowany.

Powściągliwa postawa nie oznacza jednak braku wsparcia. Przykładowo, ambasador Filipin w USA, Jose Manuel Romualdez, oświadczył niedawno, że w razie kryzysu na Tajwanie, Filipiny mogłyby zezwolić Stanom Zjednoczonym na obecność wojskową.

Tajwan poza grą

A co z Tajwanem? Pierwsze pytanie brzmi, czy Stany Zjednoczone zamierzają utrzymać "strategiczną niejednoznaczność". Jeśli tak, zaproszenie Tajwanu do sojuszu jest opcją "no go". Jeśli nie, to pojawia się pytanie, czy Tajwan w ogóle postrzegają członkostwo jako korzystne. Z pewnością zwiększyłyby to międzynarodowe uznanie wyspy jako państwa i dało formalne gwarancje bezpieczeństwa. Z drugiej strony, mogłoby to bardziej zantagonizować Chiny i jeszcze bardziej zwiększyć napięcie w Cieśninie Tajwańskiej.

Osobną kwestią jest to, czy Pekin potraktowałby członkostwo Tajwanu jako faktyczny *casus belli*. Jeśli tak, to efekt odstraszenia byłby żaden, a sojusz przyniósłby efekt odwrotny do zamierzonego. A jest wysoce wątpliwe, by jakikolwiek przywódca w regionie Indo-Pacyfiku zdecydował się na przystąpienie do paktu, który zwiększa ryzyko wystąpienia sytuacji kryzysowej. Biorąc pod uwagę szeroką sieć współpracy w zakresie bezpieczeństwa, każdy wielostronny układ może zostać sformalizowany po ewentualnym wybuchu wojny.

Przypadek Ukrainy dowodzi, że niekoniecznie trzeba być częścią sojuszu, aby skutecznie walczyć z wrogiem, sąsiadującym autokratycznym mocarstwem. To co jest potrzebne, to silne wsparcie ze strony wolnego świata. Wydaje się, że Tajpej doskonale zdaje sobie z tego sprawę i od czasu rosyjskiej inwazji na Ukrainę koncentruje się głównie na umiędzynarodowieniu kwestii Tajwanu i budowaniu zaplecza na Zachodzie. Chińskie działania, takie jak niedawny kryzys w Cieśninie Tajwańskiej w 2022 roku, tylko w tym przypadku pomogły.

Czy sojusz wielostronny jest w ogóle korzystny?

Pytanie najwyższej wagi brzmi: jakie korzyści przyniosłoby "azjatyckie NATO"? W przypadku Stanów Zjednoczonych odpowiedź jest dość oczywista. Pakt zgromadziłby wszystkich sojuszników z Indo-Pacyfiku, zbudowałaby zintegrowane ramy bezpieczeństwa z (miejmy nadzieję) jasnymi zobowiązaniami członków, procedurami i mechanizmami oraz znacznie uprościłaby istniejącą sieć sojuszy. Jednak, jak przedstawiono, dla sojuszników i partnerów USA odpowiedź już nie jest tak jednoznaczna.

Za wyjątkiem szerszej i pogłębionej współpracy w zakresie bezpieczeństwa między państwami Quad, obecne jest raczej większe zainteresowanie zacieśnieniem współpracy z NATO niż tworzeniem jakiegokolwiek sojuszu regionalnego. W obliczu rosnącej presji ze strony Chin i Rosji, naturalne jest, że państwa demokratyczne dążą do zacieśnienia więzi z obszarem euroatlantyckim. Taka postawa współgra z planami przekształcenia NATO w globalny sojusz, określane z pewną przesadą jako "zbrojne ramię" świata zachodniego. Przypomnijmy, że w grudniu 2020 roku odbyło się pierwsze spotkanie ministrów spraw zagranicznych w formacie NATO + IP4. Akronim ten odnosi się do czterech demokratycznych krajów regionu Indo-Pacyfiku: Australii, Japonii, Korei Południowej i Nowej Zelandii. Ten moment stanowi także cezurę dla rozpoczęcia się regularnych spotkań Rady Północnoatlantyckiej z IP4. Ponadto w maju 2022 roku odbyło się pierwsze spotkanie Komitetu Wojskowego NATO z czterema partnerami z regionu Indo-Pacyfiku.

Czy powinniśmy zatem oczekiwać, że Japonia i Korea Południowa pewnego dnia dołączą do NATO? Niekoniecznie. Większość europejskich sojuszników nie jest skłonna do bezpośredniego angażowania się w dalekiej Azji i narażania się na pełną konfrontację z Chinami. Państwa te nie dysponują też odpowiednim do tego potencjałem. Nie oznacza to oczywiście niechęci do zacieśniania współpracy z krajami regionu. Waszyngton zdaje się być tego świadomy i tworzy nowe formaty, takie jak AUKUS czy koalicje chętnych, wspierając zaangażowanie Francji na Pacyfiku. W międzyczasie Japonia i Australia również naciskają na Niemcy, by silniej zaangażowały się w regionie.

Z drugiej strony, Tokio i Seul również nie przejawiają ambicji członkowskich. Większa współpraca z NATO, a także z poszczególnymi państwami z Europy, po prostu zwiększa liczbę dostępnych opcji i wzmacnia ich własną pozycję na arenie międzynarodowej. Co więcej, biorąc pod uwagę skalę wyzwań i zagrożeń stwarzanych przez ChRL, lokalna organizacja traktatowa nie stanowi wystarczającego potencjału. Dlatego też wzmocniona współpraca z najpotężniejszym sojuszem świata stanowi znacznie lepszą alternatywę.

Chiny oczywiście skrytykowały zacieśnienie współpracy z NATO przez kraje Indo-Pacyfiku, jednocześnie przestrzegając przed ekspansją sojuszu w Azji lub utworzeniem podobnego paktu w regionie. Taka postawa ma jednak więcej wspólnego z próbami narzucenia własnej narracji, wewnętrzną propagandą i projekcją obaw Pekinu aniżeli z rzeczywistością.

Wydaje się, że od lat 50. niewiele się zmieniło. Utworzenie regionalnego sojuszu wciąż napotyka na szereg przeszkód, bilateralne porozumienia z Waszyngtonem nadal postrzegane są jako dostateczna gwarancja bezpieczeństwa, zaś współpraca z NATO i jego poszczególnymi członkami pełni rolę dodatku, przynoszącego dodatkowe korzyści. Oczywiście w przyszłości sytuacja może ulec zmianie. Takim bodźcem mogłaby być bezpośrednia chińska agresja na jednego z sąsiadów. Podobnie jak w przypadku rosyjskiej inwazji na Ukrainę, wojna całkowicie zmieniłaby wszystkie kalkulacje dotyczące bezpieczeństwa.

Paweł Behrendt

Analyst on Security and East Asia (China and Japan). PhD candidate at the Faculty of Political Science of the University of Vienna. Major areas of interest include: foreign and defence policy of Japan and China, international relations and security in East Asia, conflicts in Asia. Author of books "Chińczycy grają w go" and "Korzenie niemieckich sukcesów w Azji", as well as several dozens of articles on history and security issues in Asia published in Poland and abroad.

ZAGŁOSOWALI – ZNACZENIE I SKUTKI WYBORÓW NA TAJWANIE 2024

W sobotę 13 stycznia 2024 Tajwańczycy udali się do lokali wyborczych, aby zagłosować w podwójnych wyborach: prezydenckich i parlamentarnych. Tegoroczne wybory stanowiły ważny moment w historii wyspy z kilku względów.

Jakub Witczak

W sobotę 13 stycznia 2024 Tajwańczycy udali się do lokali wyborczych, aby zagłosować w podwójnych wyborach: prezydenckich i parlamentarnych. Tegoroczne wybory stanowiły ważny moment w historii wyspy z kilku względów.

Trzej kandydaci, duopol przelamany?

Po pierwsze, do wyścigu o fotel prezydencki podchodziło nie dwóch, lecz trzech poważnych kandydatów, z których każdy od dłuższego już czasu mógł liczyć według przeważającej części sondaży na ponad 20-procentowe poparcie społeczne. Obok przedstawicieli dwóch największych partii politycznych – Kuomintangu (KMT) i Demokratycznej Partii Postępowej (Democratic Progressive Party – DPP) – w wyborach startował kandydat założonej w 2019 roku Tajwańskiej Partii Ludowej (Taiwan People’s Party – TPP), który zdołał przebić się w wyborczym krajobrazie Tajwanu i zniekształcić tradycyjny duopol polityczny na wyspie.

W wyborach zwyciężył kandydat DPP i dotychczasowy wiceprezydent William Lai, na którego głos oddało 40,1% głosujących. Hou Yu-ih z KMT zdobył 33,5% głosów, a Ko Wen-je z TPP 26,5%. Trzeba przy tym zaznaczyć, że na Tajwanie obowiązuje system “first-past-the-post” – wygrywa kandydat z największą liczbą głosów, która nie musi wynieść ponad 50%. Jako że Hou oraz Ko reprezentują podobne poglądy w wielu kwestiach, np. energii atomowej czy stosunku do Chin, i obaj popierani są przez elektorat anty-DPP, w listopadzie 2023 próbowano utworzyć wspólną listę kandydatów na prezydenta i wiceprezydenta. Rozmowy zakończyły się jednak fiaskiem ze względu na brak porozumienia, który z polityków ubiegać się ma o które stanowisko. Niewykluczone, że ich koalicja wyborcza byłaby w stanie pokonać Laia, którego poparcie w sondażach nie przekraczało nigdy 50%. Zwycięstwo kandydata DPP prowadzi do drugiego powodu symbolicznego znaczenia wyborów, ponieważ pierwszy raz od 1996, czyli początku w pełni wolnych wyborów na Tajwanie, ta sama partia wygrywa trzeci raz z rzędu wybory prezydenckie. Jest to również piąty sukces wyborczy DPP z ośmiu odbytych wyborów.

Próby ingerencji i manipulacje Pekinu

Wybory na Tajwanie ze zrozumiałych przyczyn są przedmiotem bacznych obserwacji i licznych działań dezinformacyjnych ze strony Pekinu. Jak piszą Lev Nachman i Wen-Ti Sung, eksperci Global China Hub z Atlantic Council, nie należy nigdy zadawać pytania „czy”, ale „jak” Chiny będą próbować wpływać na wyniki wyborcze na Tajwanie. W przeszłości w swoich kampaniach dezinformacyjnych Pekin starał się budować pozytywny obraz Chin kontynentalnych oraz przekonywać Tajwańczyków do głosowania na kandydatów bardziej przychylnych Chińskiej Republice Ludowej, czyli tych z Kuomintangu. Historycznie, KMT, podchodząc w sposób niekonfrontacyjny do Chin, preferuje bliższe relacje z Pekinem, natomiast DPP charakteryzuje stanowcza postawa wobec Państwa Środka i odrzucanie konsensusu z 1992 roku („są jedno Chiny, ale różne ich interpretacje”). Przy tegorocznym głosowaniu Pekin określał wybór między KMT a DPP odpowiednio jako wybór między pokojem a wojną.

Jak zauważa Richard Bush z think-tanku Brookings Institution, polityka względem Chin zawsze odgrywa kluczową rolę w walce politycznej i wyborczej na Tajwanie. Podczas gdy KMT przekonuje, że polityka DPP względem Pekinu jest lekkomyślna i nierozsądna, DPP podkreśla, że ze względu na zagrożenie ze strony Pekinu w interesie Tajwanu jest wzmocnienie zdolności odstraszenia i więzi ze Stanami Zjednoczonymi. W wyścigu do styczniowych wyborów William Lai zapewniał, że nie będzie dążył do proklamacji niepodległości przez Tajwan, podtrzymując zrównoważoną politykę dotychczasowej prezydent Tsai Ing-wen (Lai znany jest z przeszłości z wypowiedzi nt. bycia „działaczem” na rzecz formalnej niepodległości Tajwanu).

Manifestacja niezależności wyspy

Zwycięstwo anty-chińskiej DPP w wyborach prezydenckich to wyraźna odpowiedź „nie” Tajwanu na propozycje i roszczenia Pekinu pod kątem reunifikacji wyspy z kontynentem. Stanowi to sygnał, że społeczeństwu tajwańskiemu zależy na utrzymaniu niezależności wyspy i kontynuacji w wykształcaniu odrębnej tożsamości, co jest trzecim powodem dla istotnego znaczenia wyborów. Eksperci z Atlantic Council uważają, że rezultat wyborów pokazuje relatywną odporność Tajwańczyków na chińskie manipulacje i zastraszanie, jak również niemoc

Chin w podporządkowaniu sobie wyspy jedynie instrumentami zastraszania (Chiny regularnie wysyłają myśliwce i inne samoloty wojskowe w obszar tajwańskiej strefy identyfikacji obrony powietrznej, a w styczniu kilka chińskich balonów przeleciało nad terytorium wyspy). Przewidują, że podczas swojej kadencji William Lai będzie utrzymywał politykę Tsai, stawiając na relacje z USA i starając się zachować status quo w Cieśninie Tajwańskiej. Obok deklaracji Laia, to wybór Hsiao Bi-khim – byłej przedstawicielki Tajwanu w Stanach Zjednoczonych – na stanowisko wiceprezydenta ma zapewnić dobre relacje między Tajpej a Waszyngtonem. Nie należy spodziewać się raczej oficjalnego ogłoszenia niepodległości przez Tajwan – mimo silnego poparcia dla tej idei wśród obywateli wyspy, decydenci w Tajpej są świadomi, że taki krok jest niebezpieczny oraz niepotrzebny.

Chińska odpowiedź na wybory

Wybór Laia, którego Chiny postrzegają jako separatystę, na prezydenta, jest niekorzystny z perspektywy Pekinu, który do samego głosowania próbował używania argumentu gróźb wobec Tajwanu – w piątek Chińska Armia Ludowo-Wyzwoleńcza wydała komunikat, że “pozostaje cały czas w stanie najwyższej gotowości, żeby zdławić wszelkie separatystyczne działania dotyczące niepodległości Tajwanu”. W oświadczeniu po swoim zwycięstwie Lai zaapelował do Chin o wspólne znalezienie sposobów na komunikację i obniżenie napięć. Jednak, podobnie jak Chiny prowadziły nieprzyjazną aktywność przed wyborami, tak i po 13 stycznia w obliczu wygranej DPP Pekin wedle tekstu Atlantic Council może podjąć represyjne działania wobec wyspy. Obok krytyki, protestów słownych i narracji o destabilizującym wpływie DPP i USA na region, Chiny mogą objąć sankcjami ekonomicznymi część tajwańskiego eksportu, przeprowadzić wokół wyspy ćwiczenia militarne i zintensyfikować loty wojskowe naruszające strefę identyfikacji obrony powietrznej Tajwanu – są to typowe działania, które Chiny zwykły podejmować jako odpowiedź na wszelkie manifestacje “niezależności” Tajpej.

Mimo tego należy uświadomić sobie, że samo zwycięstwo Lai w wyborach prezydenckich nie będzie czynnikiem prowokującym Pekin do wykonania jakiegokolwiek eskalacyjnego działania zbrojnego, takiego jak inwazja. Powinniśmy się raczej spodziewać demonstracji siły przez Chińską Armia Ludowo-Wyzwoleńczą mającą na celu ostrzec i odwozić Tajpej od prób

jednostronnej zmiany status quo tzn. proklamacji niepodległości. Jak pisze Justyna Szczudlik z Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych, Pekin może również próbować oddziaływać na procesy legislacyjne na Tajwanie, nakłaniając członków KMT i TPP, by blokowali wybrane ustawy.

Nowe rozdanie w parlamencie

Istotne znaczenie styczniowych wyborów wiąże się również z tym, że mimo trzeciej kadencji prezydenckiej DPP z rządu, zmienia się układ sił partyjnych w systemie politycznym Tajwanu. Do tej pory DPP dysponowała także większością bezwzględną w parlamencie – składającym się z 113 przedstawicieli Yuanie Ustawodawczym. Wyniki z 13 stycznia prezentują się jednak następująco: DPP – 51 miejsc, KMT – 52, TPP – 8, niezależni (ale wspierający KMT) – 2. Oznacza to, po pierwsze, że w nowej kadencji legislatury Lai nie będzie mógł liczyć na bezpośrednie poparcie parlamentu, więc współpraca DPP i prezydenta z innymi partiami będzie niezbędna dla efektywnego i stabilnego rządu. Po drugie, kluczową rolę w parlamentarnych rozgrywkach może odegrać TPP ze swoimi 8 miejscami, jako że ani KMT, ani DPP sami nie mają bezwzględnej większości. Jak pisze Pam Kennedy z Stimson Center, współpraca z partią Ko Wen-je będzie warunkiem koniecznym dla obu dużych partii, aby uchwalać swoje projekty ustawodawcze.

Podsumowanie

Niewątpliwie, wybory na Tajwanie z 13 stycznia były jednym z najważniejszych i przełomowych wydarzeń ostatnich lat dla wyspy. Kandydat DPP wygrał bezprecedensowe trzecie z rzędu wybory prezydenckie, jednak co ważne William Lai nie powtórzył sukcesu Tsai-Ing wen z 2020 roku i nie przekroczył 50% głosów. Dodatkowo, partia ta straciła większość z Yuanie Ustawodawczym, wobec czego najbliższe cztery lata będą wyzwaniem dla prezydenta, zwłaszcza w obliczu stałych napięć z Chińską Republiką Ludową, aby znaleźć sposób na kooperację z KMT oraz TPP, partią, która może wypłynąć jako power broker tajwańskiej sceny

politycznej. Wybory nie potoczyły się według scenariusza przychylnego Pekinowi, a Lai zapewne będzie kontynuował polityczny kurs Tsai, który, mimo unikania jakichkolwiek prowokacji, skierowany jest na silne więzi ze Stanami Zjednoczonymi oraz manifestację niezależności wyspy. Wybory na Tajwanie oraz ich wpływ na sytuację geopolityczną w regionie, w tym relacje USA-Chiny, mogą mieć implikacje ponadregionalne, a decydenci polityczni państw Unii Europejskiej, dla których region Indo-Pacyfiku i obszar Cieśniny Tajwańskiej odgrywa znaczenie handlowo-ekonomiczne, powinni uważnie obserwować bieg wydarzeń, w szczególności działania Pekinu.

Jakub Witczak

Koordinator Projektów w Instytucie Boyma. Student stosunków międzynarodowych na Uniwersytecie Warszawskim. Członek Forum Młodych Dyplomatów oraz założyciel koła naukowego Koło Państw Obszaru Pacyficznego. Zainteresowania badawcze obejmują bezpieczeństwo transatlantyckie, bezpieczeństwo międzynarodowe na Indo-Pacyfiku, międzynarodowe stosunki wojskowe, politykę bezpieczeństwa Japonii, Tajwan, relacje chińsko-amerykańskie oraz historię stosunków międzynarodowych w Azji i Pacyfiku.

[Newsletter]

Bądź na bieżąco. Newsletter Instytutu Boyma to wysyłany raz w miesiącu zbiór najważniejszych artykułów, analiz i wydarzeń związanych z polityką, gospodarką i innowacjami w państwach rozwijających się, ze szczególnym naciskiem na Azję.

[Instytut Boyma]

Zapisz się do newslettera:

ZAPISZ SIĘ TUTAJ